

DRUGS & FORENSICS BULLETIN

ROČNÍK XXIV | 1 | 2018 |

NÁRODNÍ PROTIDROGOVÉ CENTRÁLY

**RÝCHLÁ DETEKCE ORGANICKÝCH
ROZPOUŠTĚDEL A ALKOHOLŮ**

**NÁLEZY DROG A NÁSLEDNÁ MOŽNOST JEJICH
ZNEUŽITÍ VE VĚZNICÍCH VĚZEŇSKÉ SLUŽBY ČESKÉ REPUBLIKY
METAMFETAMINOVÝ FARAON
VERSUS ZAKROČUJÍCÍ POLICEJNÍ HLÍDKA**

RAMANOVA SPEKTROSKOPIE

V TERÉNU I LABORATOŘI

i-Raman PRO ST

- ✦ Identifikace narkotik, ředicích a dalších látek používaných pro jejich výrobu
- ✦ Identifikace potencionálně toxických rozpouštědel a složek biologických zbraní, výbušnin a látek používaných pro jejich výrobu
- ✦ Identifikace metanolu v lihovinách
- ✦ Inspekce materiálů přes obaly různých typů (netransparentní polymerní nádoby, papírové/manila obálky, tašky, tablety přes coating, sklo, atd.)
- ✦ Připojení k mikroskopu na místě činu!

- ✦ Autoexpozice, autofokus a konfokální design
- ✦ Pět různých excitačních laserů
- ✦ Regulátor výkonu laseru
- ✦ Vynikající vizuální kvalita
- ✦ Patentovaný systém automatické justáže pro maximální výkon
- ✦ Automatická mnohobodová kalibrace pro jistotu v identifikaci
- ✦ Laserová bezpečnost třídy 1

Ramanův mikroskop DXR2

DRUGS & FORENSICS BULLETIN NÁRODNÍ PROTIDROGOVÉ CENTRÁLY

Vědecká rada: **Předseda vědecké rady:** prof. PhDr. Jiří Straus, DrSc. (VŠCHT Praha), **Členové:** prof. Ing. Karel Ventura, CSc. (FCHT UPCE), pplk. RNDr. Michael Roman (KÚP), MUDr. Tomáš Páleníček, Ph.D. (NUDZ), plk. JUDr. Ing. Marek Blažejovský, Ph.D. (Vyšší policejní škola a Střední policejní škola MV v Praze), **Redakční rada:** **Redakce:** plk. Mgr. Jakub Frydrych (NPC SKPV PČR), plk. JUDr. Břetislav Brejcha (NPC SKPV PČR), plk. Mgr. Miroslav Hrachovec (NPC SKPV PČR), Ing. Martin Kuchař, Ph.D. (VŠCHT Praha a NPC SKPV PČR), Ing. Petr Kočí (NPC SKPV PČR), Mgr. Karel Lehmert, Ph.D. (CBRN VAKOS XT), kpt. Ing. Martin Látal (CPJ), Doc. PhDr. Miroslav Nožina, Ph.D. (Ústav mezinárodních vztahů Praha), Mgr. Jaroslav Šejvl (1. LF UK a VFN v Praze, Klinika adiktologie), **Vedoucí redakce:** kpt. Bc. Petr Procházka (NPC SKPV PČR), **Grafické zpracování:** Iva Holbová, **Jazyková korektura:** Mgr. Michaela Macháčová, **Vydavatel:** Policie České republiky, Národní protidrogová centrála Služby kriminální policie a vyšetřování, **Tiskne:** Tiskárna MV, s. p. o., Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha 4, **Předplatné a distribuce:** A.L.L. production, s. r. o., P. O. Box 732, 111 21 Praha 1, tel.: 840 30 60 90, e-mail: bulletin@predplatne.cz, **Předplatné a distribuce do zahraničí:** MediaCall, s.r.o., Vídeňská 995/63, 639 00 Brno, tel.: 532 165 165, e-mail: export@mediacall.cz, www.predplatnedozahranici.cz, **Cena jednoho čísla:** 80 Kč (vychází 4x ročně), **Cena za roční předplatné:** 320 Kč (Cena je uvedena včetně DPH a poštovného), **Adresa pro zasílání příspěvků:** Policejní prezidium České republiky, poštovní přihrádka 62/NPC, 170 89 Praha 7, e-mail: petr.prochazka5@pcr.cz.

Za věcnou správnost příspěvků ručí autor. Příspěvky podléhají recenznímu řízení. Nevyžádané příspěvky nevracíme. Přetisk či jiná reprodukce obsahu je povolena pouze s písemným souhlasem redakce. **Podávání novinových zásilek povolila:** Česká pošta, s.p., Odštěpný závod Praha, č.j.: 6119/96 ze dne 15. 10. 1996,

Povoleno MK ČR – 7834, ISSN 1211-8834.

Foto na titulní stránce: VAKOS XT.

Editor-in-Chief: Petr Procházka, **Editors:** Jakub Frydrych, Břetislav Brejcha, Miroslav Hrachovec, Martin Kuchař, Petr Kočí, Karel Lehmert, Martin Látal, Miroslav Nožina, Jaroslav Šejvl, **Board of Science:** Jiří Straus (head), Karel Ventura, Michael Roman, Tomáš Páleníček, Marek Blažejovský, **Graphic Editor:** Iva Holbová, **Text Correction:** Michaela Macháčová, **Publisher:** Police of the Czech Republic, National Drug Enforcement Agency of the Service of Criminal Police & Investigation, **Published by:** A.L.L. production, s.r.o., P. O. Box 732, 111 21 Praha 1; landline: 840 30 60 90, e-mail: bulletin@predplatne.cz, www.predplatne.cz, **Overseas Subscription & Distribution:** MediaCall, s.r.o., Vídeňská 995/63, 639 00 Brno, Czech Republic; landline: +420 532 165 165, email: export@mediacall.cz, www.predplatnedozahranici.cz, **Print:** Ministry of Interior Prints, P. O. Box 10, Bartůňkova 1159/4, 149 01 Praha 4, Printed quarterly. **Manuscript Submission:** Police Presidium of the Czech Republic, P. O. Box 62/NPC, 170 89 Prague 7, Czech Republic; e-mail: petr.prochazka5@pcr.cz.

Authors themselves are responsible for factual correctness. All papers are subject to peer review process. Unsolicited contributions will not be refunded. All rights reserved. No part may be reproduced in any form without the express written permission of the Editorial Board. Neither the author nor the publisher assumes any responsibility for the use or misuse of information contained in this magazine.

Distribution allowed by the Czech Post no. 6119/96 (10/15/96), Ministry of Culture Permission no. 7834, ISSN 1211-8834

OBSAH:

ABSINT A ÚČINNÁ LÁTKA PELYŇKU PRAVÉHO THUJON ABSINTHE AND THE ACTIVE SUBSTANCE OF WORMWOOD THUJONE <i>Tomáš Kratina</i>	4
NÁLEZY DROG A NÁSLEDNÁ MOŽNOST JEJICH ZNEUŽITÍ VE VĚZNICÍCH VĚZEŇSKÉ SLUŽBY ČESKÉ REPUBLIKY DRUG TRIPS AND THE FOLLOWING POSSIBILITY OF THEIR ABUSE IN THE CIVIL SERVICE OF THE CZECH REPUBLIC <i>Bohumil Skála</i>	9
SLOVNÍK – JAZYK RUSKÝCH NARKOMANŮ DICTIONARY – THE LANGUAGE OF THE RUSSIAN DRUG ADDICTED PERSON <i>Anna Taran</i>	16
RYCHLÁ DETEKCE ORGANICKÝCH ROZPOUŠTĚDEL A ALKOHOLŮ QUICK DETECTION OF ALCOHOL AND ORGANIC DISSOLVENTS <i>Karel Lehmert a Jakub Rak</i>	22
PACIFIKACE OSOBY POD VLIVEM NÁVYKOVÝCH LÁTEK CALMING OF ADDICTED PERSON <i>Jan Váňa a Vít Svěrák</i>	28
METAMFETAMINOVÝ FARAON VERSUS ZAKROČUJÍCÍ POLICEJNÍ HLÍDKA METHAMPHETAMINE PHARAON VERSUS POLICE INTERVENTION <i>Jiří Růžička</i>	33
MOŽNOSTI POLICEJNÍ SPOLUPRÁCE S VIETNAMSKOU SOCIALISTICKOU REPUBLIKOU PROSTŘEDICTVÍM STYČNÉHO DŮSTOJNÍKA POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY CZECH POLICE COOPERATION WITH VIETNAMESE SOCIALIST REPUBLIC BY LIASON OFFICER OF THE CZECH POLICE <i>Robert Knobloch</i>	38
VLÁDNÍ RADA JOSEF VAŇÁSEK – REPREZENTANT ČESKOSLOVENSKÉ POLICIE NA MEZINÁRODNÍCH JEDNÁNÍCH MR. JOSEF VAŇÁSEK, THE GOVERNMENT COUNCILLOR, WHO REPRESENTED THE CZECH POLICE IN INTERNATIONAL MEETINGS <i>Miloš Vaněček</i>	42

Úvodník

Vážené čtenářky, vážení čtenáři,

v prvních měsících roku dokončujeme analýzu trestně právních dat za uplynulý rok a snažíme se identifikovat nejen perspektivy dalšího zvyšování efektivity vymáhání práva v oblasti snižování nabídky nelegálních drog v České republice, ale zároveň formulovat nejdůležitější úkoly, které před námi v tomto roce stojí i v oblasti naplňování strategie protidrogové politiky a smyslu naší vlastní existence.

Nastavené cíle nejsou malé a zahrnují represivní, metodické, preventivní, organizační i legislativní úkoly. Témat, která bychom posunuli rádi dále, je několik. Za nejdůležitější považujeme aktivní participaci na dokončení účelné personální konsolidace kapacit Policie České republiky, alokovaných pro vymáhání práva v oblasti drog ve všech úrovních, a jejich další odborné vzdělávání. Rádi bychom posunuli na vyšší kvalitativní úroveň i komunikaci s veřejností, zejména v oblasti zveřejňování informací o rizicích spojených se zdravotními riziky zneužívání nelegálních drog i míst jejich nelegální produkce. Neméně velkou výzvou je prostředí internetu a nelegální aktivity, dotýkající se porušování drogových zákonů.

Česko – německý drogový problém zjevně nemá tendenci kulminovat, na straně poptávky i nabídky, bude tedy nezbytné přicházet s novými způsoby mezinárodní policejní a justiční spolupráce, stejně jako aktivitami směřujícími k zvýšení efektivity preventivního působení vůči uživatelským populacím. Environmentální problémy, které sílí v důsledku velkoobjemové produkce metamfetaminu na našem území, jsou sice spíše tématem veřejného zdraví než vymáhání práva, nicméně jsou s nelegální činností pachatelů drogové trestné činnosti komplementárně spojeny a zaslouží si významnou mezioborovou pozornost.

I v tomto roce můžete ze strany Národní protidrogové centrály samozřejmě očekávat ofenzivní boj proti mezinárodnímu organizovanému drogovému zločinu. Kromě již etablovaných organizovaných zločineckých skupin, které působí na našem území, očekáváme i posílení trendů spojených s renezancí zájmu o opiáty, včetně syntetických, a zvýšený zájem o kokain.

Drugs & Forensic Bulletin Národní protidrogové centrály budeme i nadále používat jako tematicky otevřenou informační platformu naší komunikace s odbornou veřejností a zdroj informací o tématech bezprostředně spojených s vymáháním práva v oblasti nelegálních drog.

Rostoucí zájem vás, čtenářů, nás těší a zároveň zavazuje.

*plk. Mgr. Jakub Frydrych
ředitel NPC SKPV PČR*

Editorial

Dear readers.

At the beginning of the year 2018 the analysis of criminal data over the past of 2017 is being completed. We are trying to identify not only prospects of further enhancing law enforcement to reduce the offer of illicit drugs in the Czech Republic, but also want to formulate the most important tasks in the strategy of drug policy for the year 2018 and therefore support the core of our work.

The main goals set are not minor and are focused on repressive, methodical, preventive, organizational and legislative tasks. There are a lot of topics we would like to push forward. One of the most important active tasks considered is to consolidate effectively human resources of the Police of the Czech Republic allocated at the field of drugs enforcement at all levels and to rise level of their professional education. We would also like to increase higher level of communication with the members of public, especially in the field of disclosing information connected with the health risks of illicit drug abuse and with the locations of their illegal production. Internet crime problematics and illegal activities in the field of drug law violations are great challenge for our Unit.

Drug-related activities probably don't tend to culmi-

nate at the Czech-German borders both on the demand side and offer side. It would be necessary to come up with new ways of international police and judicial cooperation as well as focus on activities aimed to increasing the effectiveness of prevention. The health and environmental problems have grown due to large volume of the methamphetamine production in our country and are discussed now more as topic of public health rather than law enforcement. Both issues are complementary connected to the illegal activities of drug crime violators and we mean they deserve significant interdisciplinary attention. Also, this year you can expect offensive against international organized drug crime from our Unit. In addition to established organized crime groups operating at our territory, we also expect increased interest in opioid products, new synthetic drugs and cocaine products.

Drugs & Forensic Bulletin of the National Drug Headquarters will be your open information platform and source of information thematically focused to professionals directly related to law enforcement in the field of illicit drugs.

We are very pleased of your increasing interest as the readers of our bulletin.

*Col. Jakub Frydrych, MSc.
Director of National Drug HQ*

ABSINT A ÚČINNÁ LÁTKA PELYŇKU PRAVÉHO THUJON

TOMÁŠ KRATINA^a

^a Criminal Police Unit TOXI, Prague III, Czech Republic

Klíčová slova:

absint; artemisia absinthium; alkoholismus; byliny; pelyněk pravý; thujon

Abstrakt:

Známý alkoholický nápoj absint obsahuje mimo jiných látek monoterpen thujon. Oblíbený byl zejména v 19. a na začátku 20. století u umělců, bohémů, intelektuálů a básníků. Pod vlivem absintu měla vznikat vzácná umělecká díla, jako například obrazy Van Gogha. Jednou z výchozích surovin pro výrobu absintu je bylina Artemisia absinthium, česky pelyněk, obsahující alfa – thujon a beta – thujon.

por. Bc. Tomáš Kratina, e-mail: tomas.kratina@pcr.cz

Obvodní ředitelství, SKPV Praha III, 4. oddělení OOK (TOXI), Praha 3, Lupáčova 1065/11, 130 00 Praha 3

Keywords:

Absinthe; artemisia absinthium; alcoholism; herbs; wormwood; thujone

Abstract:

Famous alcoholic beverage absinthe contains, among other substances, monoterpene thujone. It was especially popular in 19th and early 20th century among artists, bohemians, intellectuals and poets. Influenced by absinthe they should create rare works of art, such as paintings by Van Gogh. One of the raw materials for the production of Absinthe is the herb Artemisia absinthium, wormwood, containing alpha - thujone and beta – thujone.

NÁLEZY DROG A NÁSLEDNÁ MOŽNOST JEJICH ZNEUŽITÍ VE VĚZNICÍCH VĚZEŇSKÉ SLUŽBY ČESKÉ REPUBLIKY

BOHUMIL SKÁLA^a

^a Olomouc Detention Facility, Czech Republic

Klíčová slova:

drogy; zneužívání drogy; vězeňská služba; nálezy drog; pozitivní testování

Abstrakt:

Zneužívání drog v prostředí věznic a vazebních věznic je problémem nejen zdravotním, Jedná se také, a to zejména, o bezpečnostní problém. Ve specifickém světě vězeňské populace je abus drogy nejen vázán na finanční problematiku, ale také v kolektivu relativně malého množství lidí na jednom místě, v jednom čase, různě dlouhém, může docházet k nečekaným situacím, násilí nebo i sebepoškozování. Z pozice vězeňského lékaře bylo analyzováno v období let 2013-2016 denní hlášení mimořádných událostí, z nich bylo vybráno prokazatelné zneužití návykové látky a nález návykové látky, vše ve vztahu ke konkrétní věznici.

MUDr. Bohumil Skála, Ph.D., e-mail: bskala@vez.olc.justice.cz
Zdravotní středisko, Vazební věznice Olomouc. Švermova 2, 772 00 Olomouc

Keywords:

drugs; drug abuse; prison service; drug findings; positive testing

Abstract:

Drug abuse in prisons and detention facilities is a problem not only in the health care sector, as it is based on the fact that abuse or drug addiction is considered as disease. This is also and probably the most important a matter of security issue. It is necessary to ask the question of which part of the prison system is failing if the target user receives drug in the prison, whether in custody or serving sentence. In the specific world of the prison population, drug abuse is not only tied to financial problems but also in a relatively small amount of people in one place, at one time, and at different times, unexpected situations, violence or self-harm can occur.

SLOVNÍK – JAZYK RUSKÝCH NARKOMANŮ

ANNA TARAN^a

^a General Directorate of Customs, Division of Investigation, Czech Republic

Klíčová slova:

slang; narkomané; kriminalita; funkce slangu; argot; OPL; odhalování drogové trestné činnosti; feňa

Abstrakt:

Předmětem následující článku je poskytnout čtenářům, zejména pak policejním orgánům, informace týkající se problematiky jazyka užívaného ruskými narkomany a osobami podílejícími se na trestné činnosti spojené s drogami. S ohledem na skutečnost, že současná drogová scéna je charakteristická svým zahraničním přesahem, mohou se příslušníci podílející se v boji s nelegálním obchodováním s omamnými a psychotropními látkami setkat s ruskojazyčnými organizovanými skupinami či jedinci užívajícími z konspiračních důvodů právě specifický jazyk, jehož následným dekodováním lze přispět k odhalení skutečného obsahu komunikace.

Corresponding author:

por. PhDr. Anna Taran, e-mail: a.taran@cs.mfcr.cz

Generální ředitelství cel, odbor Pátrání Praha, oddělení Protidrogové, Budějovická 7, 140 96 Praha 4

Keywords:

jargon of drug addicts; crime; jargons functions; argo; narcotic and psychotropic substances; detection of drug crime; fencya

Abstract:

The subject of the following article is to provide readers, especially law enforcement officers, the information concerning the language used by Russian drug users and persons involved in drug-related crime. In view of the fact that the current drug scene is known for its international overlap, the members involved in fight against illicit trafficking in drugs may encounter Russian organized crime groups or individuals which are using a specific language (for conspiracy reasons). Its decoding can contribute to reveal the true content of the communication.

RYCHLÁ DETEKCE ORGANICKÝCH ROZPOUŠTĚDEL A ALKOHOLŮ

KAREL LEHMERT^a, JAKUB RAK^{b,c}

^a CBRNe Forensic Sampling Laboratory – VAKOS XT, Prague, Czech Republic

^b National Institute of Mental Health Prague, Czech Republic

^c Charles University in Prague, 1. Faculty of Medicine, Czech Republic

Klíčová slova:

detekce; methanol; alkohol; metamfetamin; triacetonperoxid; nápoje

Abstrakt:

Metanolová kauza, výroba metamfetaminu a popularita acetonperoxidu se staly důvody pro vývoj rychlé a spolehlivé detekce v terénních podmínkách. Specializovaná Odběrová laboratoř CBRNe – VAKOS XT vyvinula na zakázku Ministerstva vnitra nejen detekční kit SolvKit 4 pro čtyři cílové chemické látky, ale i technickou sadu SolvKit Uni pro určení devíti chemických látek. Mimo zadání byl vyvinut i detekční set k identifikaci ethanolu/methanolu v barevných alkoholických nápojích či míchaných nápojích. Různorodé testy prvotních modelů proběhly při specializovaném semináři k určení limitů detekce i vnímání. Finálně vzorky testovali koncoví uživatelé v reálném prostředí nelegálních laboratoří.

Corresponding author:

Karel Lehmert, Ph.D., e-mail: lehmert@cbrn.cz

Odběrová laboratoř CBRNe – VAKOS XT, Pernerova 28a, 186 00 Praha 8

Keywords:

detection; methanol; alcohol; methamphetamine; triacetoneperoxide; TATP; drinks

Abstract:

Methanol poisoning, methamphetamine production and popularity of triacetoneperoxide bombing are reasons for development of rapid and robust detection for frontline officers. Specialized CBRNe Forensic Sampling Laboratory – VAKOS XT has developed not only detection set SolvKit 4 for four target chemicals according to the task of the Ministry of Interior, but also forensic model SolvKit Uni for 9 target substances. Off placed instructions detection set was developed for methanol/ethanol identification even in coloured or mixed drinks. Differentially tested during specialized workshop, final field tests took part in live clandestine laboratories by professionals of various law enforcement agencies.

PACIFIKACE OSOBY POD VLIVEM NÁVYKOVÝCH LÁTEK

JAN VÁŇA, VÍT SVĚRÁK

The Police Academy of the Czech Republic in Prague

Klíčová slova:

donucovací prostředky; služební zákrok; návykové látky

Abstrakt:

V rámci odhalování a řešení drogové kriminality i v souvislosti se sekundární kriminalitou patří kontakt s uživateli návykových látek ke standardním činnostem příslušníků Policie ČR. Tyto osoby oproti „běžným“ pachatelům vykazují specifické vlastnosti a chování výrazně komplikující realizaci zákroku spojeného s jejich zadržením či zajištěním. Záměrně byly pominuty technické prostředky vzhledem k jejich nedostupnosti pro všechny policisty nebo k působení primárně na bázi bolestivosti a byly řešeny pouze donucovací prostředky okamžitě dosažitelné pro všechny policisty bez ohledu na služební zařazení.

*pplk. Mgr. Jan Váňa, e-mail: vana@polac.cz
Policejní akademie ČR v Praze, Lhotecká 559/7, 143 01 Praha 4*

*pplk. Mgr. Vít Svěrák, e-mail: sverak@polac.cz
Policejní akademie ČR v Praze, Lhotecká 559/7, 143 01 Praha 4*

Keywords:

coercive means; police action; drugs

Abstract:

Close contact with drug addicts is usual activity for police officers during interventions or investigation secondary criminality or drug crime. Those persons, compared with „general“ perpetrators, show highly specific characteristics distinctively complicating intervention, arrest and detention. Presented article is focused on coercive resources immediately achievable for all police officers of every service classification. Intentionally omitted are technical devices in view of the fact of their primary effect of pain effect or inaccessibility for police officers in general.

METAMFETAMINOVÝ FARAON versus ZAKROČUJÍCÍ POLICEJNÍ HLÍDKA

JIŘÍ RŮŽIČKA

Department of Criminal Police and Investigation, Regional Police Directorate of the South Bohemian Region,
České Budějovice, Czech Republic

Klíčová slova:

drogy; faraon; agrese; vražda

Abstrakt:

Případ popisuje zákrok policejní hlídky z OOP Hluboká nad Vltavou proti L. H., muži ve věku 18 let, který byl od svých 14 let uživatelem zejména marihuany a pervitinu a který pod vlivem návykových látek postupně ohrožoval dne 18. 12. 2016 svým agresivním chováním členy rodiny. Poté, co po požití pervitinu jeho agresivita vyvrcholila tak, že fyzicky napadl otčima, matka z obavy že by mohlo dojít k ohrožení jejich zdraví a obavy o jejich život, napadení matka oznámila na Policii – linku 158 a žádala proti synovi zakročit.

vrchní komisař kpt. Jiří Růžička, e-mail: jiri.ruzicka@pcr.cz

Odbor obecné kriminality Služby kriminální policie a vyšetřování Jihočeského kraje, Lannova 26, 370 74 České Budějovice

Keywords:

drugs; pharaon; aggression; murder

Abstract:

The case study describes the intervention of the local police patrol from Hluboká nad Vltavou town, which was done against the L. H., 18th years old man, who since the age of 14 has been a user of cannabis and methamphetamine. On the 18th of December 2016 the young man influenced by drugs gradually threatened with his aggressive behaviour family members. After using methamphetamine his aggression culminated in physicall attack to the stepfather, the mother was feared about health and life of all family members, she was called Police department (Police line Nr.158) and requested to take an action to her son.

MOŽNOSTI POLICEJNÍ SPOLUPRÁCE S VIETNAMSKOU SOCIALISTICKOU REPUBLIKOU PROSTŘEDNICTVÍM STYČNÉHO DŮSTOJNÍKA POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY

ROBERT KNOBLOCH

Police Presidium of the Czech Republic, International Police Cooperation Department, Liaison Officer in Vietnam, Embassy of the Czech Republic in Hanoi

Klíčová slova:

Policie České republiky; Česká republika; Vietnam; spolupráce; styčný důstojník

Abstrakt:

Příspěvek se zabývá obecnými determinanty mezinárodní policejní spolupráce mezi Policií České republiky a Ministerstvem veřejné bezpečnosti Vietnamské socialistické republiky prostřednictvím styčného důstojníka PČR ve Vietnamu, který působí při ZÚ ČR v Hanoji.

pplk. Mgr. Robert Knobloch, e-mail: robert.knobloch@pcr.cz

Policejní prezidium ČR, Odbor mezinárodní policejní spolupráce, styčný důstojník ve Vietnamu, Velvyslanectví České republiky v Hanoji, 13 Chu Văn An, Hà Nội, Việt Nam.

Keywords:

Police of the Czech Republic; Czech Republic; Vietnam; cooperation; liaison officer

Abstract:

The article describes general conditions of international police cooperation between the Police of Czech Republic and The Ministry of Public Security of the Socialistic Republic of Vietnam through the channel of the Czech Police Liaison Officer who is affiliated to the Embassy of the Czech Republic in Hanoi.

VLÁDNÍ RADA JOSEF VAŇÁSEK – REPREZENTANT ČESKOSLOVENSKÉ POLICIE NA MEZINÁRODNÍCH JEDNÁNÍCH

MILOŠ VANĚČEK

National Drug HQ Criminal Police and Investigation Service, Czech Republic

Klíčová slova:

Josef Vaňásek; bezpečnostní oddělení pražského policejního ředitelství; Rada Společnosti národů; Mezinárodní kriminální komise; pamětní deska

Abstrakt:

Vládní rada Josef Vaňásek je výrazná osobnost bezpečnostního oddělení pražského policejního ředitelství. Jednou z oblastí, kde reprezentoval československou policii, byla jednání na mezinárodní úrovni. Od roku 1930 byl oficiálním zástupcem Československa na jednáních Mezinárodní kriminální komise. Jeho osobnost byla připomenuta i odhalením pamětní desky v Praze 5 – Smíchově, kde převážně bydlel.

*mjr. v. v. Bc. Miloš Vaněček, e-mail: policejnirada@centrum.cz
Policejní prezidium ČR, poštovní schránka 62/NPC, 170 89 Praha 7*

Keywords:

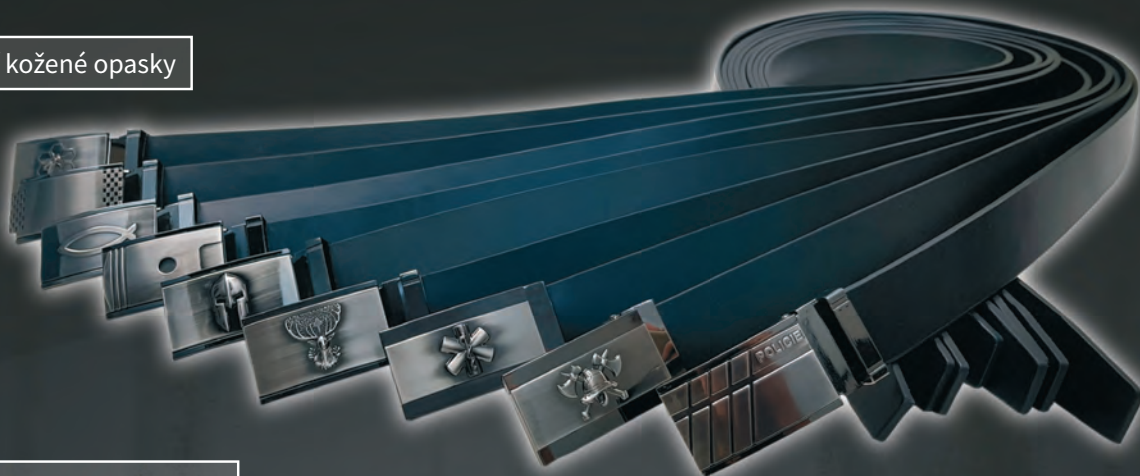
Josef Vaňásek; Security Section of the Prague Police Headquarters; Council of the Society of Nations; International Criminal Commission; memorial tablet

Abstract:

Mr. Josef Vaňásek, the Government Councillor, is an eminent personality of the Security Department of the Prague Police Headquarters. He represented the Czechoslovak Police in a lot of international meetings. From the year of 1930 he was the official representative of Czechoslovakia at the meetings of the International Criminal Commission. His personality was also remembered by the exposure of his memorial in Prague 5, Smíchov area, where he mostly lived.

ZAKÁZKOVÁ VÝROBA DÁRKŮ PRO POLICII

Luxusní kožené opasky

Textilní opasky s otvírákem

Nálepky

Přívěsky

Textil

Odznaky

VÝROBA DÁRKŮ PRO POLICII, HASIČE, ATD.

Jsme český výrobce kvalitních dárkových předmětů pro policii, hasiče, záchránáře a další skupiny zákazníků. Kromě maloobchodního prodeje vlastních výrobků jsme schopni navrhnout a vyrobit i dárky a propagační předměty na míru podle vaší poptávky.

Jsme na trhu již 18let. Policejními dárky se zabýváme 5 let a chystáme pravidelné rozšiřování současné nabídky. U všech výrobků klademe největší důraz na kvalitu zpracování a propracovanost detailu.

Klíčové přívěsky - www.reklamniprivesky.cz

DRUGS & FORENSICS BULLETIN

ABSINTH A ÚČINNÁ LÁTKA PELYŇKU PRAVÉHO THUJON

PACIFIKACE OSOBY POD VLIVEM NÁVYKOVÝCH LÁTEK

MOŽNOSTI POLICEJNÍ SPOLUPRÁCE S VIETNAMSKOU SOCIALISTICKOU REPUBLIKOU PROSTŘEDICTVÍM STYČNÉHO DŮSTOJNÍKA POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY

SLOVNÍK – JAZYK RUSKÝCH NARKOMANŮ
VLÁDNÍ RADA JOSEF VAŇÁSEK – REPREZENTANT
ČESKOSLOVENSKÉ POLICIE NA MEZINÁRODNÍCH
JEDNÁNÍCH

12. CESTY BEZ NÁVRATU – Hanka Hosnedlová

Vrazil jsem do otřískaných dveří s naprosto nepřehlednou mozaikou barevných skliček a hospoda mě olízla šedivým chundelatým jazykem, udeřila do tváře fláкотou pachů a vyšplíchla na mne škopek lidských hlasů, třískotu půllitrů a jásavě optimistické melodie z rozhlasového vysílání. Byl jsem dočista mokřý, z vlasů zmoklé nevábne provázky a v botách útulno jako v akváriu. Objel jsem pohledem lívance tváří, které se ke mně tázavě obrátily, a zoufale hledal známý obličej, který pro mne znamenal pro dnešek výhru. Nic...

Kolikátá už je tohle hospoda a kolikáté dveře? Všechny patřily nejméně do desáté cenové skupiny. Žaludek mi poskočil jako jojo na provázku, když sem průvan z kuchyně přicloumal sloup vůně vařeného zelí.

„Tak co je, mladej?“ zaduněl pivní sud v kostkovaném saku, jehož jediný knoflík vydržel neuvěřitelný tah přes vypuklinu břicha. Podařilo se mi jen zavrtět hlavou, až se kapičky vody rozlétly jako malá svatozář. Dveře zívly a vyplivly mě zase ven do šedivé ulice. Moje nohy s džínami přilepenými na stehna se znovu zapíchly do dešťové clony, přes kterou na mne mrkal vzdálený neon výškového hotelu Gomel.

Kolik ještě takových putyk může být na téhle trase? Kolikrát ještě mě vyfackuje zklamání a bezmoc za mnou přibouchne okopané dveře do zaplivaných hospodských chodeb? A čas už moc nezbývá...

* * *

Liva na mne čeká a utrpení prosakuje každou nově naskakující vteřinou jako mokvající rána. Dešť se zdál už takřka neprostupný a moje myšlenky se rozstříkávaly stejně jako špinavé bíče vody o kamenné kostky chodníku.

Tenkrát na mejdanu u Richarda jsem se chytil jako vyjukaný zajíc do oka. Ty velké šedozelené oči mi připomínaly masožravé rostliny a já ochotně skočil na lepkavou vějičku, vyhladovělý marnými touhami, otlučený znechucením nad stále stejnými matčinými bolestinskými tirádami a rozdíraný nekonečným řetězcem neúspěchů i opovržením těch lepších a – šťastnějších. A ona byla taková křehoučká, takřka průsvitná, s modrou pulzující žilkou na spánku, naivní a vylekaná, snad jediný tvor pod sluncem, který potřeboval moji ochranu a pomoc. Moji pomoc! Tam to tehdy začalo...

* * *

Ani další špeluňka, která snad ani neměla jméno, nepřinesla konec mé bludné pouti po městských ulicích. Odpálkovala moje naděje jako zbloudilý tenisový míček a ochotná náruč deště mě zase přivinula na svou mokrou a studenou hrud'. Na konci ulice blikla světylka trolejbusu, z nádraží bylo slyšet hlas navádějící posunovače na pátou kolej. Nacucané botasky zamlaskaly

v kaluži jako při nedělním obědě a vyloudily několik kalných bublin u gumového ráfku. Tak zase dál...

* * *

V těsném sledu následovaly horečné dny, kdy se Liva plná vděčnosti chytala mé nabízené ruky a s radostí se podřizovala mým přáním, jako by celý svůj zpackaný život čekala na mne, předměstského kluka bez vyučení a se špatnou pověstí, jako na vysněného prince. A já byl šťastný, aspoň na chvíli šťastný, a máminy nářky a vydírání soucitu mi už tolik nevadily jako dřív. Vůbec nic už nebylo jako dřív. Konečně vyšlo slunce i pro mne...

* * *

Tentokrát mě za dveře špinavého začouzeného výčepu vyprovázela kromě zoufalství i stále se prohlubující a svírající beznaděj. Jen vzpomínka na Livin bílý uzlíček obličejě kladla mé nohy před sebe v automatickém pohybu kroků, které už snad tělo ani nevnímalo. Jak najít ve stotisícovém městě člověka, u kterého znám jen přezdívku a okruh oblíbených lokálů? Ale najít ho musím! Je to otázka života a smrti – jejího života...

Když někomu dají jméno Olivie a má paní na výchovu, člověk by řekl, že ho čeká něco víc než tohle. Ale já ji neopustím, kdyby celý svět, tak já ne...

* * *

A pak jsme začali s tím svinstvím. Vlastně – já začal. Já jsem udělal ten první krok. Abych si dokázal, že jsem chlap, abych svému okolí předvedl, že se nebojím a že jsem schopný stejných věcí, jako ti kolem mne. Abych se konečně stal kompaktní součástí party, na jejímž okraji jsem vždycky přešlapoval – odstrkovaný, vysmívaný a tiše trpěný. A Liva poslušně, bez zaváhání naskočila na můj tandem.

Mysleli jsme, že jsme objevili nebe, soukromý ráj, o kterém nám doma, ani ve škole nikdy nic neřekli, eden, ve kterém byl bohem vousatý potetovaný Patrik s horečnatým pohledem a zkaženými zuby. Náš učitel, dodavatel a naše prokletí. A zatím to byla přestupní jízdenka do pekla. I vstupné do ráje stoupalo od napůl vykouřeného jointu přes bílou kopičku na hřbetu ruky vtáhnutou rozežiranou nosní sliznicí až po lesklé kopí injekční jehly, nořící se do rozpíchaného předloktí, stehna, břicha...

Náš chvilkový pobyt v rajských zahradách byl vykupován stále draž. Obzor se nám zúžil na hrot injekční stříkačky a byly jen chvíle napětí před a chvíle úlevy po jejím hadím uštknutí, které nás katapultovalo do jiných světů bez problémů a bez starostí.

Liva opustila ten svůj nablýskaný domovský přístav s nalinkovaným přísným režimem určujícím snad i délku úsměvu nebo intenzitu pohlazení po vlasech. Těch se ostatně Livě moc nedostalo. Snad jen ve chvílích, kdy byla v načančaných šatíčkách předváděná ná-

vštvám, které se nad ní rozplývaly, dokud zase poslušně neopustila místnost.

Raději se se mnou plavila na špinavé bárce opuštěného, upraveného sklepa, kam jsme se uchýlili poté, co nás oba máma vyhodila. Nesnášela Livu, nesnášela mne a špatně snášela i alkohol, který si naordinovala jako lék na zlomené srdce a pomuchlanou duši. Z bytu pomalu mizely obrazy, kusy nábytku i Livino oblečení a boty... A my jsme také potřebovali peníze na své vlastní vstupenky do lepších okamžiků dne.

Zůstali jsme jako dva plavčíci stížení morem, dva plavčíci bez kompasu a bez mapy na rozbouraném moři podivného přežívání. Dva nakažení, o jejichž infekci se mluví jen šepem a za zavřenými dveřmi.

* * *

V bufetu s pocintanými a dočerna osahanými umakartovými stolky jsem zahlédl Roberta, Patrikova kamaráda, a naděje ve mně blikla jako žárovička na vánočním stromku.

„Neviděls Patrika?“ cvakl jsem vypínačem naděje.

Robert zavrtěl hřívou měděných prstýnků, aniž vzhledl od talíře bledé dršťkové polévky, v níž se marně pokoušel najít kousíček něčeho, co by připomínalo dršťku. Blikající žárovička pohasla stejně rychle, jako se rozsvítila. Ale nevzdával jsem to, třeba ještě blikne...

„A kde bych ho moh najít?“

Kostkované pokrčení pod zrzavou přilbou mi vtlačilo hlavu hlouběji mezi promoklá ramena. Zmrzlé prsty stiskly v kapse igelitový sáček s kovovými mincemi – mým výkupným do dimenze bez paměti těhotné bolesti, strachem a beznadějí.

„Snad v Alžíru,“ vyplivl Robert společně s kusem nerozmíchané jíšky a rozmrzele cinkl hliníkovou lžicí o talíř. Věděl jsem, že se tak říká jednomu z barů, kam chodí studenti a také zneuznaní umělci a ztracení bohémové, kteří nedosáhli na sladké ovoce úspěchu. Takové doupe s červenými a zelenými světýlky, kam se místo kravaty nosí zatrpkllost a kde se přežvykuje protest – proti všem a proti všemu. Kromě alkoholu a drog...

Bylo to jen o pár bloků dál. Vyřítel jsem se ze dveří jako blázen a probuzená naděje mi točila a praskala bičem nad hlavou.

* * *

Liva ležela ve sklepe na uválené nafukovací matraci, přikrytá mým zimníkem. Zpoceně prořídle vlasy měla přilepené k promodralému čelu a tělo se jí zmítalo v podivném tanci zatracenců, jako by před něčím ošklivým utíkala. Ale nebylo kam.

Už několik dní byla bez dávky, zvracela každý doušek vody, který vypila. A já se vracel bez onoho prokletého a přece touženého šému, jenž by oživil její zakalené oči, které teď zabíraly snad polovinu toho bílého ztrhaného obličejíčku. Nepovedlo se mi sehnat peníze, na krádeže v obchodácích jsem byl už příliš nápadný, na prodávání sama sebe příliš poničený a taky špinavý. Kdo by chtěl mít sex se živou mrtvolou, s feťákem, jehož reakce a činy jsou nepředvídatelné? Nakonec jsem vypáčil kasičku na milodary v katedrále.

Stačilo by to tak na jednu dávku, na jednu dávku pro Livu... Věděl jsem, že dnešek je poslední šance, víc že už těžko unese. Alespoň jeden trip, aby se její obličej uvolnil v osvobozujícím pousmání, aby její ruce sebou přestaly škubat jako dvě dodělávající bílé myšky na hnědém žebrování zimníkové látky. Srdce se mi při pomyslení na ni svíjelo jako žížala na rybářském háčku.

Tunel do pekla byl probourán už dávno, a raději jsme nechtěli ani vědět, jak daleko jsme na téhle cestě došli. Občas jsem měl pocit, že plameny už nám olizují špičky bot.

Kdybych poslechl tenkrát Irenu... Byla sice všude, kde si označovali své teritorium ti, kteří nosili uprostřed čela neviditelný, ale přesto jasný cejch malomocných, ale zdála se být jiná. Jiná než všichni ti hadráci bez vůle, kteří se zmohli akorát tak na tvrzení, že mají drogu pod kontrolou a mohou přestat, kdy budou chtít, anebo na sliby, že ještě dneska si šlehnou a přestanou až zítra... Ale zítřek vlastně nikoho nezajímá. Byl tak vzdálený a tak nepodstatný. Důležité bylo teď a mít své jisté v malém bílém psaníčku, anebo ještě lépe už rovnou v žilách.

Ale Irena znala cestu zpátky a nabízela nám, že nás po ní povede. Netvrdila, že je to jednoduché, ale říkala, že je to možné... Jenomže moje vůle byla už jen kulička zmuchlaného papíru, a tak jsem do ní zabalil slovíčko zítra a hodil jí ho přes plot nabídky zpátky.

Už ani nevím, co bylo zítra, ale na schůzku s Irenou jsem nešel. Dokonce jsem o ní neřekl ani Livě. Taky proč jí přidělovat další bolest – a muka volby nepochybně bolesti jsou. Takhle to mělo být jednodušší, ale zdá se, že na druhou stranu zase těžší. Když jsem o tom včera blábolil v abstákové trýzni, která mi vysávala mozek a motala myšlenky do zašmodrchaných klubek, procedila přes okoralé našedlé rty s desítkami malých šupinek jedinou větou:

„Pro nás už cesta zpátky není...“

Okusoval jsem si nehty do masa a necítil ani bolest. Možná věděla víc než já.

* * *

V Alžíru bylo zavřeno, ale vyhazovač Roman mi okýnkem ve dveřích hodil almužnu několika slov:

„Patrik šel za tebou domů, někdo mu říkal, že ho naháníš. Před chvílí odešel...“

Srdce mi vyletělo nahoru jako pták z klece, ale pak se poslušně vrátilo mezi čtvrté a páté žebro. Rozběhl jsem se do neutuchajícího deště a mince v kapse mi chrstily jako astmatické šaškovy rolničky. Dneska se ale hraje drama, komedie už došly dřív než marjánka v koženém pytlíčku od Livy. A jehle komický žánr nesluší – k té patří fantazy a na konci pak – tragédie...

Vpadl jsem do tmavé místnůstky s plaňkovými dvířky, která se stala našim domovem s Kainovým znamením nade dveřmi. Liva ležela tichá a klidná pod těžkým kabátem, na bedničke vedle lůžka se blýskala injekční stříkačka a bílá ampulka s upilovaným hrdlem... Náš Ježíšek tady byl už přede mnou.

* * *

Opatrně jsem přistoupil ke slehlé hubené matraci a lehounce položil Livě ruku na čelo. Bylo lepkavé a podivně chladné jako umělohmotná tělíčka dlouhovlasých panenek, kterých mívala Liva doma plný pokojík. Vzal jsem Livu za ruku, a ta mi proklouzla nervózními mokkými prsty jako hadrová. Nevěřicně jsem se sesul vedle té drobné, bezvládné bílé ruky s modrofialovými skvrnami vpichů a roztrásl se jako ratlík.

Byl konec – tahle poslední Livina cesta do ráje byla už bez návratu. Do břicha mě tlačil pytlík s mincemi a od žaludku se mi udělalo zle. Zvracet ale už nebylo co.

Zůstal jsem zase sám... Sám, okradený o Livu, o budoucnost, o naději... Ještě slabší než dříve. A venku déšť neúnavně bubnoval svůj smuteční pochod.

Ten den snad slunce vůbec nevyšlo...

13. PROMĚNA – Lukáš Hrdlička

„Skoro nic si nepamatuju. V tom pokoji byla strašná tma.“

„Zkuste si vzpomenout na cokoli, pane Kindle,“ vybídl starého pána ležícího na nemocničním lůžku poručík Soumar. „Pomůže nám každý detail. Co měl na sobě?“

Kindl se zamyslel a na chvíli odvrátil zrak. Podíval se k oknu, ale jeho pohled nesměřoval ven. Mířil do minulosti. Do včerejšího večera, kdy ho přepadl zatím neznámý pachatel. Kindl ho načapal v obývacím pokoji, došlo k potyčce a muž utekl.

„Měl takový dlouhý kabát,“ řekl po chvíli Kindl. „Aspoň myslím, že to byl kabát. Mohla to být i bunda. Nevím, mám to všechno... zamlžené. Nemůžu si vzpomenout. Nezlobte se.“

„Nic se neděje, netrapte se tím,“ uklidňoval ho Soumar. „Třeba si vzpomenete zítra.“

„Nevím, v mém věku mi už paměť tolik neslouží. A proběhlo to příliš rychle. Ani jsem nestačil rozsvítit, takže byla v pokoji tma.“

Soumar přikývl a sledoval, jak z kapaček proudí anestetika do Kindlova těla. Díky nim nevnímal polámaná žebra, zlomenou ruku a mnohočetné podlitiny na obličeji. Bolest ustoupila, ale dostavila se malátnost, která zpomalila myšlení a zakalila paměť.

Kindl zavřel oči a jeho dech se zpomalil. Pro Soumara to byl jasný signál, že dnešní výslech skončil.

Ochladilo se. Dubnové nebe zahalily mraky a na zem se snesly první kapky deště, který měl zkrápět Prahu dalších pět hodin. Soumar dorazil na místo činu ve Vysočanech krátce po dvanácté hodině. Před třípatrovým činžovním domem stála dvě policejní auta a hlídkoval policista. Soumar mu pokynul a prošel vraty do dvora.

Byt oběti se nacházel v prvním patře a vcházelo se do něj z pavlače. Soumar vystoupal po schodech a pozdravil se s kapitánem Hoffmanem, který stál před rozbitým oknem vedoucím přímo do obývacího pokoje. V bytě stále pracovali technici.

„Jak to vypadá? Máme tady něco?“ zeptal se Soumar.

„Zatím nic. Na okně jsme žádné stopy nenašli. Pachatel rozbil sklo, otevřel si a prolezl dovnitř. V pokoji pak začal hledat cennosti.“

Soumar si důkladně prohlédl rozbitou okenní tabulku

a střepy vysypané na zemi. Na několika z nich se zachytila vlákna.

Hoffman ho pak zavedl vstupními dveřmi do malé předsině a do kuchyně. Právě tady našla přivolaná hlídka Kindla. Starý pán se sem dobelhal a zavolal si pomoc. Mobilní telefon ještě ležel na stole.

„Řekl ti Kindl něco?“ zeptal se Hoffman, když vstoupili do obývacího pokoje.

Dva technici se snažili zajistit stopy z otevřené skříně a věci rozházených po zemi. Židle byla převrácená a na koberci stopy krve. Ze dvou oken sem proudilo dostatečné množství světla, celé místo činu měli jako na dlani. Se všemi detaily.

„Ne, byl omámenější z léků proti bolesti. Chce to čas. Zřídil ho pěkně, bude trvat, než se z toho dostane. Žádný popis pachatele jsem z něj nedostal, tvrdí, že tu byla strašná tma.“

„Což ale moc neodpovídá, protože k napadení došlo kolem šesté večer a to je ještě světlo. Viditelnost nemohla být o moc horší než teď,“ podotkl Hoffman.

Soumar přikývl. „Taky se mi to nezdá, ale podle všeho se útok odehrál rychle. Kindl se vrátil z procházky dřív než obvykle. Do bytu vstoupil dveřmi a nevnímal si rozbitého okna, které je až o několik metrů dál. Odložil si věci v kuchyni a vešel do obývacího pokoje. Pachatel ho musel slyšet, ale nejspíš se nestačil dostat k oknu. Kindl na něj zavolal a pachatel ho několikrát udeřil. Použil přitom velkou sílu. Pak zmizel oknem.“

Hoffman přikývl. „Taky si myslím, že to proběhlo takhle. Zatím nevíme, jestli něco vzal, ale vyslechli jsme skoro všechny obyvatele. Jedna sousedka slyšela rány, ale nikoho neviděla.“

S Kindlem se dobře zná, až skončí technici, vezme me ji sem.“

Technici si začali skládat věci po deseti minutách a sdělili jim, že mnoho použitelných stop nemají. Jakmile odešli, Soumar si začal důkladně prohlížet místo činu. Pokoj byl zařízen starším nábytkem a bylo vidět, že si Kindl potrpěl na pořádek. Pachatel otevřel jen jednu skříň a z ní vyházel věci na zem.

V prosklené knihovně se stálo několik fotografií. Tři černobílé zachycovaly Kindla s manželkou, která před pěti lety zemřela. Na další stál Kindl s dospělým mužem a ženou. Podle podoby bylo jasné, že to je Kindlův

syn. Na poslední fotce Kindl se zhruba desetiletým klukem lepil model letadla.

„Tohle je paní Kratochvílová,“ vyrušil Soumara Hoffmanův hlas. „Bydlí ve vedlejším bytě a zná se s panem Kindlem přes třicet let.“

„Vlastně skoro čtyřicet,“ opravila kapitána starší paní a pokusila se zakrýt nervozitu úsměvem. „Nastěhovali jsme se rok po Kindlových. Syn se nám narodil taky rok po nich a můj manžel zemřel...“

„Řekněte nám, co jste včera slyšela,“ přerušil ji Hofman. „Kolem šesté.“

Žena se zarazila, pak přikývla a spustila. „Zaslechla jsem takový rány. Nejdřív jsem myslela, že Láďovi něco spadlo, ale pak jsem i slyšela bouchnout okno, tak mi to bylo divný.“

„A předtím jste nic neslyšela?“ zeptal se Soumar. „Třeba rozbíjení skla?“

Kratochvílová se zamyslela a pak zavrtěla hlavou. „Ne, až ty rány.“

„Mohl to sklo rozbít přes nějakou látku, aby ztlumil zvuk,“ poznamenal Hoffman ke kolegovi. Pak se obrátil k svědkyni. „A co bylo dál? Viděla jste někoho utíkat?“

„Když jsem šla na Láďu zaťukat, jestli je v pořádku, tak jsem tady nikoho neviděla. Ale to víte, už nechodím tak rychle jako dřív. Mám vyměněnou kyčel na levé noze a letos bych měla jít na výměnu té pravé.“

Hoffman přikývl a pak položil další otázku. „Nenapadá vás, jak se mohl pachatel dostat do dvora? Domovník nám řekl, že se vrata zamykají.“

Kratochvílová se ošila a pak se k detektivům naklonila. „Nechci na někoho donášet, pánové, ale Bureš má zrovna co říkat. Každou chvíli se vrací nalitej a zapomené zavřít. Stejně jako ostatní. Třeba ti jeho kamarádkové, co bydlí naproti. Je to tady jako průchoďák.“

Hoffman se Soumarem si vyměnili zklamané pohledy. Tohle situaci neulehčovalo.

„Paní Kratochvílová,“ ujal se slova Soumar. „Zkuste se tady porozhlédnout a říct nám, jestli něco nechybí.“

„To vám řeknu hned,“ odvětila Kratochvílová a na své problémy s kyčlemi až překvapivě rychle přešla k otevřené skříni a začala se prohrabovat papíry. „Láďa měl svoje úspory tady.“

V obálkách. Jednu na nájem, další na plyn... všechno to měl úhledně roztříděný. A ty obálky jsou pryč. Jinak to nevypadá, že by něco chybělo.“

„Kdo ještě kromě vás o těch penězích věděl?“ zeptal se Hoffman.

Kratochvílová pokrčila rameny. „Moc lidí asi ne. Chodí sem za ním syn, vnuk a pak taky lidi z domu. Nájem platí domovníkovi hotově. Taky si tady s ním občas připije, ale do hospody s ním nechodí. To zase ne.“

Soumar vyndal rodinné fotografie a ukázal je Kratochvílové. „Tohle je jeho syn?“

Svědkyni trvalo několik dlouhých vteřin, než si nasadila brýle na čtení a pak zaostřila.

„Ano, Zdeněk. S tím se ale Láďa moc nemusí. Je to takovej frajírek... nějaký manažer nebo co. Je to tak

měsíc, co tu byl a dost se pohádali. Láďa byl na něj sprostěj. To bylo snad poprvý, co jsem ho takhle slyšela nadávat.“

„A kvůli čemu se chytli?“ zajímalo Hoffmana.

„To nevím, to jsem nezaslechla a Láďa mi to pak nechtěl říct. Ale nemám toho chlapa ráda, podle mě to je gauner. Ještěže má Láďa Luboše,“ ukázala na kluka, se kterým pan Kindl lepil modely. „To je jeho vnuk... moc hodnej kluk. Nemá to v životě lehký, ale snaží se. Občas sem přijde a pomůže.“

Detektivové se zeptali ještě na několik detailů, poděkovali a rozloučili se.

Když Soumar s Hoffmanem vešli do chodby vedoucí k bytu domovníka, udeřil je do nosu zápach špíny, alkoholu a marihuany. Na zemi byl nepořádek, který zakrývalo jen špatné osvětlení. Osamocená žárovka stěží osvětlila chlapa opírajícího se o rám otevřených dveří. Živě diskutoval s mužem a ženou, kteří stáli ve vchodu do protějšího bytu.

Jakmile se detektivové přiblížili, všichni tři přestali mluvit a zvědavě si policisty prohlíželi. Žena se nervózně podrbala na zápěstí a pak rychle zmizela v bytě. Soumar s Hoffmanem ukázali průkazy.

„Vy jste domovník? Pan Bureš?“ zeptal se Hoffman a ukázal na staršího muže. Bylo mu přes padesát, potřeboval oholit a byl cítit alkoholem.

„To jsem já,“ pokusil se muž o úsměv. „Vy jste tady kvůli tý vloupačce, že jo? Už se mnou mluvil váš kolega, takovej ten v uniformě. Je to strašný, co se tady stalo. Snad bude pan Kindl v pořádku, je to fajn chlap.“

„Nezpomínáte si, že byste tady včera kolem šesté viděl někoho podezřelého?“

„To jsem tu nebyl, seděli jsme tady s Jirkou v hospodě. Vrátili jsme se až po desátý.“

„Přesně tak,“ potvrdil druhý muž. Nebylo mu ani třicet let, dlouhé vlasy měl vzadu svázané. Aby zakryl nervozitu, zkrřížil ruce na prsou. Marihuana byla cítit z jeho bytu.

„A co vaše přítelkyně?“ chtěl vědět Soumar. „Ta tu byla? Taky s ní potřebujeme mluvit.“

„Ta tady taky nebyla. A teď jí není nějak dobře.“

„Protože je zhulená?“ šel rovnou k věci Hoffman.

Muž rozhodil ruce a pokusil se o úsměv. „Byl to jen jeden joint, chlapi. Máme to jen pro vlastní potřebu a je to ze zdravotních důvodů. Bolej mě nohy a jen ta tráva pomáhá.“

„No jasně,“ odfrkl Hoffman. „Máte u sebe občanku?“

„No tak, chlapi, bylo to fakt jen jedno brko,“ zkoušel to, ale přesto zalovil v kapse a vyndal občanský průkaz.

„Jiří Novotný,“ přečetl nahlas Soumar a jméno si zapsal. „Znáte se s panem Kindlem?“

„Ani moc ne, jen se občas pozdravíme. Občas ale pokecám s Lubošem, ten za ním chodí docela často.“

„A co byste nám o něm mohl říct? Má dědu rád?“

„Jasná věc. Ten kluk je v pohodě.“

„Má problémy s otcem, ale snaží se, jak se dá,“ doplnil Bureš. „Jestli chcete slyšet můj názor, tak

podle mě to udělali ty svině, co tady v ulici vykrádají auta. Každou chvíli je tu u nějakýho fára rozbitý vo-kýnko.“

„A hlásili jste to?“ zeptal se Soumar.

„Už několikrát, ale nic se neděje.“

„Podíváme se na to,“ odvětil Hoffman. „Díky za informace.“

Policisté se s nimi rozloučili a vrátili se na dvůr. Když zamířili ven na ulici, zjistili, že vrata zůstala nedovřená.

Uběhly dva dny a technici jim sdělili, že mají několik otisků prstů a pár vláken, ale jinak nic použitelného. Okruh podezřelých se nezúžil. Kapitán Hoffman prověřil alibi Bureše a Novotného. Podle všeho se opravdu nacházeli v hospodě několik desítek metrů od domu.

V rejstříku trestů měli několik přestupků, ale nic vážného.

Místní oddělení policie potvrdilo krádeže autorádií, ale žádnou konkrétní stopu nepřineslo. Detektivové pokračovali v pátrání a snažili se sestavit seznam osob, které měly do domu a do bytu pana Kindla přístup.

Poručík Soumar znovu vyrazil za Kindlem. Doktor mu sdělil, že se starému pánovi daří lépe, a tak Soumar doufal, že by mu mohl napadený sdělit důležité informace. Zatímco první den po útoku byl Kindl malátný a doslova jednou nohou v hrobě, dnes mu na tváři pohrával úsměv. Lékaři mu snížili dávky anestetik, což se příznivě projevilo na reakcích.

„Už bych šel nejrady domů,“ pravil Kindl. „Ruku mám zlomenou, ale nohy v pořádku. Nevím, proč mě tu ještě chtějí držet.“

„Není dobré to uspěchat,“ odvětil Soumar. „A doma vám nic neutěče. Paní Kratochvílová vám dává na byt pozor. Má o vás starost.“

„Až moc velkou,“ poznamenal Kindl. „Někdy mi jde na nervy.“

„Škoda, že nezahledla útočníka. Nevzpomněl jste si na něco?“

Kindl zakroutil hlavou. „Nic si nepamatuju. Byla tam tma.“

„Byl jsem se ve vašem bytě podívat v šest hodin večer, kdy se útok stal, a v pokoji byla dobrá viditelnost. Asi tak jako tady,“ namítl Soumar a ukázal na okno, ze kterého proudilo jasné světlo. „Podle mě jste ho musel vidět dobře. Zkuste si vzpomenout!“

Kindl se na chvíli od poručíka odvrátil a tvář se mu stáhla napětím. Společně s podlitinami vypadala až děsivě. „Já fakt nevím. Nejspíš to byl nějaký zloděj, který potřeboval peníze.“

„Pomohlo by nám cokoli,“ nedal se Soumar. „Jak byl třeba vysoký?“

„Já nevím. Snad jako vy.“

Soumar si udělal poznámku a pečlivě sledoval Kindla. Byl teď hodně nervózní.

„Musí to být pro vás rána přijít o všechny úspory,“ začal pomalu Soumar. „V těch obálkách bylo prý kolem čtyřiceti tisíc.“

Kindl přikývl, ale neodpověděl. Smutkem zakalené oči obrátil k oknu. Snad aby načerpal sílu ze slunce.

„Myslíme si, že pachatel dobře věděl, kde máte peníze. Musel to být někdo, koho znáte. Prý k vám často chodil domovník, pak někdy syn a hodně vnuk. Nemohl to být nikdo z nich?“

Kindl se obrátil na Soumara, veškerá radost z obličeje zmizela. „Chtěl bych na to zapomenout,“ prohlásil Kindl slabým hlasem a sklopil oči k zemi.

Soumar vyčkával, tušil, že mu chce Kindl ještě něco říct. Nechtěl na něj ale příliš tlačit, protože potřeboval každou informaci. Kindl však mlčel.

„Hledáme i další svědky,“ zkusil to Soumar. „Nemohl by něco vědět vnuk? Luboš? Prý za vámi často chodil a pomáhal vám.“

Kindl se podíval na poručíka a dlouhé vteřiny mu trvalo, než promluvil. „Je to hodnej kluk, snaží se mi pomáhat, jak to jde. Syn hodně pracuje, tak na něj neměl čas. Luboš vždycky chodil za mnou a společně jsme spolu lepili modely nebo šli někam muzea. Je takovej citlivej, ne jako Zdeněk. Luboš potřebuje podporu.“

„A co teď dělá?“

„Na podzim ho vyloučili ze školy, a tak si hledá práci. Bylo toho tam na něj hodně, učitelé měli strašný nároky a Zdeněk mu vůbec s ničím nepomohl.“

Soumar přikývl. „Není to jednoduchý, sám si vzpomínám, jak jsem se školou bojoval. Potřeboval bych s ním mluvit, bydlí u rodičů?“

Kindl neodpověděl a znovu se otočil k oknu. Nakonec promluvil, aniž by se na Soumara podíval. „Není mi dobře, nechte mě prosím odpočívat.“

Soumar ho chvíli pozoroval, ale když Kindl znovu zopakoval, že chce být sám, rozloučil se a odešel. Byl si jistý, že se starému pánovi přitížilo.

Ale určitě ne tělesně.

„No, mohl by to být on,“ zhodnotil Hoffman, když se podíval na fotografii vyzábělého mladíka ve svém počítači. „Dvakrát zadržen za krádež a to je mu teprve devatenáct.“

„Třídní učitelka mi sdělila, že Luboš Kindla vyhodili, protože do školy nechodil,“ dodal Soumar.

Nacházeli se na policejní služebně a dávali dohromady zjištěné informace. Otisky prstů z bytu napadeného patřily kromě Kindla ještě Kratochvílové, Burešovi a dalším dvěma lidem, které se zatím nepodařilo identifikovat.

„Co na něj ale máme?“ položil zásadní otázku Hoffman. „Jedny z těch otisků můžou patřit jemu, ale chodil tam podle všeho pravidelně a na pozvání. Musíme dokázat, že Kindla napadl a okradl ho.“

Soumar přikývl, také si to dobře uvědomoval. „Potřebujeme ho najít. Byl jsem navštívit Zdeňka Kindla, který ochotně spolupracoval. Má se synem problémy už delší čas, protože Luboš jede v drogách. Doma se jim postupně začaly ztrácet cennosti.“

„Luboš je kradl, aby měl na fet,“ odušil Hoffman.

„Chvilí se ho zkoušeli dostat do léčebny, ale on nechtěl, a tak ho vyhodili. Neměli jinou možnost, jinak by jim to tam všechno rozkradl. Luboš pak začal chodit za dědou, kterého poštal proti tátovi. Kvůli tomu se taky oba pohádali.“

Hoffman se zamyslel a několikrát přikývl, zjištěné okolnosti do sebe začaly zapadat. Skládali dohromady mozaiku případu a už jim chybělo jen několik částí, aby dostali dokonalý obraz zločinu. Jen několik střípků a bude vše hezky vykreslené jako na plátně od Leonarda da Vinciho. Mistrovské dílo.

„Klíče od bytu má jen Kindl a paní Kratochvílová. Takže Luboš musel rozbít okno. Chtěl vzít peníze a zmizet, než děda přijde,“ uvažoval Hoffman. „Teď se někde skrývá, protože si myslí, že ho děda poznal a už na něj máme zatykač.“

„Netuší, že ho děda nechce udat,“ doplnil Soumar.

„Přesně,“ ukázal na kolegu Hoffman. „Musíme toho využít a doufat, že se přizná.“

Detektivové se zaměřili na Lubošovy kamarády a začali po podezřelém intenzivně pátrat. Během prvních dnů zjistili, že Luboš postupně obýval několik squatů po Praze, ale nikde se nezdržel dlouho. Squaťeři nebyli moc sdílní a policisté museli každou informaci ověřovat. Podle všeho byl ale Luboš někde na ulici, což pátrání ztížilo.

Nakonec na sebe Luboš Kindl upozornil sám. Jen pár set metrů od dědova bytu posprejoval dům banky a zachytila ho kamera. Policejní hlídce trvalo jen několik minut, než ho dostihla a přivezla na stanici. Když na služebně zjistili, že Luboše hledá kriminální policie, předali ho další den Hoffmanovi se Soumarem. Podezřelý ještě dopoledne skončil ve výslechové místnosti.

Luboš Kindl byl pohublý, takže na něm červená mikina plandala stejně jako sedřené džíny. Oči měl ztěžklé únavou po probdělé noci na policejní stanici, ale vnitřně byl neklidný. Pravou rukou si pořád tahal za rukáv mikiny, levou se drbal na bradě. A neustále se olizoval.

„Byla to blbost, chtěl jsem se jen někde zvěčnit,“ začal Kindl bez vyzvání. „Je to vlastně umění. Kromě toho tagu jsem tam chtěl nakreslit velkou růži. Kvůli umění mě přece nemůžete zavřít.“

„To vaše umění bude řešit okresek,“ vysvětlil mu Hoffman, „tady jste kvůli něčemu jinému. Kde jste byl osmého dubna?“

Luboš se zamyslel a pak rozhodil rukama. „To si nepamatuju. Asi někde na ulici. Nemám to teď lehký, protože mě otec vyhodil z domu. Pochopte to, on je psychopat, pořád mě jen šikanuje. To jeho byste tady měli mít, ne mě! Já se jen snažím dát svůj život dohromady.“

„Kolegové u vás našli několik gramů marihuany a ve vašem batohu byly stopy po pervitinu,“ udeřil na něj Soumar. „Takhle si snažíte dát život dohromady? Lítáte v tom až po uši, máme na vás držení drog.“

„To bylo jen pro moji potřebu,“ hájil se Luboš. „Občas si zahulím, to je pravda. Všichni mi jen hází klacký

pod nohy, jsem na tom psychicky špatně. Já ty graffiti vyčistím.“

„S tím se taky počítá, ale u nás jste kvůli něčemu jinému,“ pravil Hoffman a dopřál si dramatickou pauzu. „Tady jste kvůli krádeži a napadení.“

Luboš se zaklonil a zkřížil ruce na prsou. „Já jsem nic neudělal. Nikoho jsem nepřepadl.“

„Osmého dubna kolem šesté hodiny večer jste se vloupal do bytu svého dědy, ukradl mu peníze a pak jste ho napadl,“ zvýšil hlas Soumar. „Děda má několik zlomenin a leží v nemocnici.“

Luboš sebou několikrát trhl, pak se zarazil a nakonec začal kroutit hlavou. Všechny jeho pohyby byly přehnané. Několikrát si olízl pus a teprve pak promluvil. Nejdrív to vypadalo, že bude křičet, ale pak spustil tichým hlasem. „To nevím, že se dědovi něco stalo. Někdo ho napadl? To je hrozný! Vždycky jsem mu říkal, že to tam není bezpečný. Pořád tam někdo chodil. Pronásledoval ho. Mě taky furt pronásledují. Takoví chlapi v pláštích.“

„Děda vás viděl,“ řekl Hoffman. „Nemá cenu zapírat. Kde jsou ty peníze?“

Luboš se několikrát podíval na oba detektivy a pak sklopil hlavu ke stolu. „Děda špatně vidí. Několikrát jsem s ním chtěl jít na oční, aby...“

„Děda vidí dobře,“ přerušil ho Soumar. „V nemocnici mu dělali vyšetření kvůli zranění na hlavě. Přiznejte se a bude to pro vás polehčující okolnost!“

Luboš dlouhé vteřiny mlčel. Pořád se olizoval a drbal na předloktí. Když se znovu podíval na detektivy, jeho obličej byl znetvořený vztekem. „Já bych dědovi nikdy neublížil! Co to tady na mě do píči zkoušíte?! Nic jsem mu neudělal!!! Kecá. Je starý a hovno vidí.“

„Jen klid, mladej!“ téměř vykřikl Hoffman a vstal. Svou mohutnou postavu přesunul k podezřelému a položil mu ruku na rameno. Luboš ji odstrčil a snažil se co nejvíc odtáhnout. Pořád z něj sálal vztek, ale před Hoffmanem měl respekt.

„Nic jsem mu neudělal,“ prohlásil znovu Luboš, ale tentokrát už mírnějším hlasem. „Nechte mě být.“

Detektivové po něm dál chtěli, aby se přiznal, ale Luboš pořád opakoval to samé. Neustále tvrdil, že se děda musel splést a viděl někoho jiného. Dušoval se, že byl v daný čas někde jinde. Nakonec museli výslech přerušit a přemístili se do kanceláře.

„Nemáme na něj nic,“ prohlásil Hoffman.

„Kindl by ho musel identifikovat,“ doplnil Soumar. „Nechce o tom ale vůbec mluvit, veškeré popisy, které nám udal, jsou strašně obecný.“

„Nechce si přiznat pravdu,“ shrnul to Hoffman.

Obloha se opět zatáhla a začalo pršet. Aprílové počasí se vším všudy. Soumar pomohl starému pánovi z auta a vedl ho na služebnu. Kindl šel pomalu, protože ho bolela žebra. Doktoři ho dnes propustili do domácího léčení a poručík se nabídl, že ho doveze domů. Cestou se ale zastavili na policejní stanici, aby mohl Kindl podepsat protokol.

Alespoň tak zněl oficiální důvod návštěvy.

„Jsem rád, že je vám lépe,“ přivítal Kindla Hoffman a vedl ho k židli.

„Pořád to ale není ono,“ odvětil Kindl, když ztěžka dosedl. „Všechno mě furt bolí, ale ve špitálu už nechci zůstat. Mám tam pocit, že každou chvíli umřu.“

„Chceme vás požádat, abyste si přečetl výpověď, případně něco doplnil a pak nám to podepsal,“ řekl Soumar a předložil Kindlovi několik stran dokumentu. „Zatím jsme nikoho nedopadli. Chybí nám stopy.“

Kindl si nasadil brýle na čtení a bedlivě studoval zprávu. Když narazil na jméno svého vnuka, nepatrně sebou trhl. Detektivové si toho všimli.

„Byl tu váš syn,“ začal Hoffman, „říkal, že Luboš je závislý na drogách a v bytě jim ukradl cennosti. Ne-ztratilo se něco i vám, když byl u vás na návštěvě?“

Kindl nejdříve dělal, že slova neslyšel, ale pak se přeci jen obrátil na kapitána. „Zdeněk je na něj přísný. Luboš je hodnej kluk. Nemá to lehký.“

„Myslíme si, že to mohl být on, kdo vás napadl,“ poznamenal Soumar.

„To je nesmysl,“ reagoval až příliš přehnaně Kindl. „Luboš byl vždycky takovej citlivej kluk. Ten nikdy nikomu neublížil, vždycky se držel stranou rvaček. Když k něčemu ve škole došlo, radši šel pryč. To jsem na vlastní oči viděl. Je to hodnej kluk.“

„A kdy jste naposled viděl, že by se vyhnul rvačce?“ zeptal se Hoffman.

Kindl se zamyslel a pokrčil rameny. „Někdy na druhém stupni. Zdeněk pořád neměl čas, tak jsem pro Luboše chodil já. Něco mi doma pomohl, udělali jsme úkoly a lepili modely. Je na ně moc šikovnej, má jemný ruce.“

„Některé modely jsem u vás viděl,“ potvrdil Soumar. „Jsou moc hezký. Ale to už bude několik let, co jste je spolu lepili. Tak aspoň pět nebo šest.“

Kindl se na něj podíval a chvíli mu trvalo, než si vzpomněl. „Asi tak nějak. Pak už moc nechodil, ale teď zase začal. Zkusím mu navrhnout, že zase budeme nějaký modely lepit.“

„A nechtěl po vás ještě něco jiného. Třeba půjčit peníze?“ nadhodil Hoffman.

„Něco jsem mu půjčil. Úřady mu nechtěly nic poslat a Zdeněk mu taky nic nedal.“

Soumar s Hoffmanem si vyměnili pohledy. Luboš věděl, kde peníze v bytě jsou.

„Ještě pročtete ten protokol a pak ho podepište,“ vyzval Kindla Soumar. „Budeme pátrat dál. Ale kdybyste chtěl cokoli doplnit, tak to klidně řekněte.“

Kindl přikývl a začal znovu číst záznam. Hoffman se mezitím vzdálil.

Starý pán otočil na další stranu. Po několika řádcích se zarazil a otočil se na Soumara. „Luboš je moc hodnej. Jednou měl křečka a hezky se o něj staral. Opravdu moc hezky.“

Soumar přikývl a pak ukázal na druhý konec místnosti, kde právě dva uniformovaní policisté a kapitán Hoffman přiváděli Luboše Kindla. „Můžeme se ho na to zeptat. Taky je tady, aby nám podepsal výpověď.“

Když Luboš uviděl dědu, trhl sebou. Jako kdyby mu na okamžik přestalo bít srdce a umřel. Pak se začal rozhlížet okolo a neustále si olizoval rty. Oči těkaly ze strany na stranu. Jeho napětí doslova vibrovalo celou místností. Už dlouho neměl marihuanu ani pervitin.

Policisté ho dovlekli k vedlejšímu stolu do bezpečné vzdálenosti od starého pána. Ladislav Kindl ho dlouho beze slova pozoroval, než se odhodlal promluvit.

„Ahoj, Luboš. To jsem nevěděl, že jsi tady taky. Podívej, co se mi stalo. Všechno mě bolí. Právě jsme se o tobě bavili, vyprávěl jsem jim...“

„Nic jim neříkej, dědo!“ skoro vykřikl Luboš a začal si tahat mikinu. Na židli se ošival. „Pořád ti pomáhám. Copak jsem ti mohl ublížit? Pomáhám ti, jasný?“

Kindl byl na chvíli zmaten. Než stačil něco říct, předběhl ho Soumar. „Děda říkal, jak vám půjčoval peníze. Z těch obálek ve skříni. Dobře jste věděl, kde hledat.“

„Co to na mě zkoušíte?“ vyjel Luboš. „Co to na mě do píči zkoušíte? Kundy jedny vymrdaný!!!“

„Jen klid,“ vyzval ho Hoffman. „Tahle to proběhlo? Takhle jste se naštvál, když vás děda přistihl doma?“

Luboš několikrát zběsile zakroutil hlavou a olízl se. „Čuráci!!“ vykřikl a pokusil se vstát. Policisté ho pevně chytli a zatlačili zpět do židle. „Čuráci zasraný! Ten dědek je slepej. Hovno vidí. Pusťte mě vy svině!!!“

Luboš se znovu zvedl a tentokrát s větší silou. Vrazil do nejbližšího policisty a chtěl ho odtlačit stranou. I přes svou vyzáblou postavu měl hodně síly. Ale přesto to nestačilo. Během několika vteřin seděl zpátky na židli a nemohl se hnout. Policisté ho pevně drželi.

A Ladislav Kindl to všechno pozoroval. S otevřenou pusou. Téměř nedýchal.

„Vy šmejdi!!! Čuráci!!!“ křičel Luboš a vzpouzel se. „Tak ho odvedte,“ nařídil Hoffman. „Zpátky do cely.“

Policisté vlekli vzpouzejícího a nadávajícího Luboše Kindla pryč z místnosti, ostatní je jen mlčky sledovali. Když zmizeli ve dveřích a zanikl i hluk z chodby, Soumar si vzal židli a sedl si vedle starého pána. Kindl byl v šoku. Pořád se díval na dveře, kterými odvedli vnuka, a nebyl schopen slova. Trvalo dlouhé desítky vteřin, než se obrátil na poručíka.

„Já ho nepoznávám,“ hlesl Kindl. „Tohle snad není Luboš. Byl to vždycky hodný kluk. Já ho nepoznávám.“

„Změnil se,“ konstatoval Soumar. „Už několik let bere pervitin a ten ho takhle poznamenal. Má toxickou psychózu, často je rozladěný, vztahovačný, má bludy a ztrácí kontakt s realitou.“

Kindl nechápavě zakroutil hlavou. Dál pozoroval dveře na chodbu a vstřebával informace.

„Zkuste si teď znovu vybavit ten útok,“ vybídl ho Soumar. „Nemohl být útočníkem Luboš?“

Kindl se pomalu obrátil zpět na poručíka a podíval se na něj smutnými očima. Pak několikrát přikývl. „Byl to on. Teď jsem si jistý. Byl to Luboš. Napadl a okradl vlastního dědu.“

„Je mi to líto,“ řekl Soumar. „Udělal jste pro něj ale

všechno, teď na sobě musí pracovat sám. Může se z toho dostat, možnosti léčby jsou.“

Soumar začal sepisovat Kindlovu výpověď. Když se dostali do poloviny strany, starý pán se na chvíli zarazil a dlouhé vteřiny mlčel. Potom se podíval na Soumara.

„Víte, co je nejhorší?“ zeptal se.

Soumar zakroutil hlavou a vyčkával.

„Já jsem to věděl. Od začátku jsem věděl, že to byl on. Jen jsem tomu nemohl uvěřit. Chápete mě?“

Soumar přikývl. „Tohle je někdy to nejtěžší.“

14. CESTA VZHŮRU – Lukáš Hrdlička (3. místo)

Ten den byl protkaný bolestí, utrpením a totálním ztracením. Cítil jsem se jako pytel sraček. Svět přikryla opona deprese a já nevěděl, jak se z ní dostat. Byla všude.

Všechno stálo za hovno.

Už třetí den jsem se potřeboval umejt, ale nedokázal jsem se zvednout z postele. Trvalo mi skoro hodinu, než jsem se doplazil aspoň na hajzl. Svou pobledlou tvář v zrcadle jsem nepoznával. Měl bych to chtít změnit? Mám se snažit? Vždyť to nemá smysl. Nic nemá smysl. Zbývá jediné cesta vzhůru, ta by mě mohla zachránit. Ta by mě mohla spasit.

A přitom včera vypadalo všechno tak skvěle. Život byl jedna velká party. Měl jsem plno energie a myslel jsem, že dokážu lítat celej den a celou noc. Jenže to odeznělo. Vždycky to odezní. Pár hodin se cítím skvěle a pak jde všechno do háje. Ráj se změní v peklo. Lusknutím prstu se smysl přetaví v chaos, radost v bolest a spása v prokletí. Stane se ze mě uzavřená troska s duší naplněnou sajráním.

Možná jsem už zašel vážně daleko. Příliš daleko. Ztratil jsem směr. Topím se v chaosu.

V pokoji bylo dusno a zapáchalo to tam. Mára pořád spal, Andy se už probudila a něco hledala v tašce. Bylo jí něco málo přes dvacet, ale vypadala na padesát. Vyschlá troska. Když jsem otevřel okno, udeřilo mě do očí jasné světlo. Byl jsem z něj úplně v prdeli. Jako kdyby přišlo z jiného světa. Z nějaký zkurvený alternativní dimenze. Totálně zvrácený.

Venku bylo horko. Polovina června. Všichni chodili v kraťasech, smáli se a jedli zmrzlinu. Taková blbost. Vždyť to je stejně o ničem, copak to nikdo nechápe?

Bylo mi děsně blbě a věděl jsem, že mně může pomoci jen jediná věc. Proklínaná a zatracovaná. Černá mana. Odstrčil jsem Andy od batohu a začal v něm hledat sám.

„Co děláš!?“ vyjela na mě a pokusila se mě odsunout.

„Kde to je!?“ vykřikl jsem na ni. „Kde je moje piko? Bylo tady. Kde je?“

„Už není, včera padlo poslední.“

„Jak poslední, kurva,“ vztekla jsem vysypal obsah batohu na zem. Mezi špinavým oblečením a dalším bordelem jsem ale nic nenašel.

„Musíme za Antonem,“ ozval se Mára, kterej vstal a posadil se. Jeho oči s nepřírozeně rozšířenými zor-

ničkama mě pozorovaly. Nejradši bych mu jednu natáhl. „Máš love?“

„Nemám ani hovno,“ přiznal jsem, „všechno jsem dal za matroš včera.“

„Taky nic nemám, brácho, ale o něčem bych věděl. Ta večerka tam vzadu. Po desátý už tam skoro nikdo nechodí. Trochu toho čonga postrašíme a dá nám všechno.“

Mára to myslel vážně, poznal jsem to. Pokaždý nasadí takovej zvláštní tón hlasu. Chtěl to udělat, úplně se na to třásl. Pravou rukou si hrál s nožem. Takovým ošuntělým vystřelovákem.

„Snadný prachy,“ zdůraznil Mára a namířil na mě čepelí. „Nic zdoluhavýho jako nějaký prodeje do bazarů. Snadný prachy.“

Něco na tom bylo. Ale na druhou stranu...

„Desátá večer bude ale až za dlouho, a já to potřebuju hned,“ namítl jsem.

Mára vztekla zabodl nůž do podlahy. „To je kurva pravda. Tolik času. Všechno vždycky dlouho trvá. Půjďme za Antonem, třeba něco vymyslí. Třeba nám dá na dluh.“

„Ten ti nedá na dluh ani hovno,“ poznamenala Andy.

„To je fakt,“ přitakal jsem, „ten čurák je jen na prachy. Potřebujeme něco jinýho.“

„Taky bys jednou mohla nějaký prachy vydělat ty,“ opřel se Mára do Andy. „Když si šlapala, měla jsi prachů dost. Uděláš dva týpky a máme prachy na tejden.“

„Ses posral ne?“ vyjela na něj Andy a hodila po něm kabelkou. „Jeden zmrld mě naposledy málem zabil. Hajzl jeden sadistický. Jdi si šlapat sám, vždycky můžeš nastavit prdel na hlaváku.“

„Jdi do píči,“ reagoval Mára a mrštíł kabelkou zpátky. Trefila Andy do hlavy.

Bylo mi z nich na nic. Chtělo se mi blejt a začal jsem se trást. Potřeboval jsem piko. Potřeboval jsem se poveselit. Potřeboval jsem to strašně moc. A zároveň z toho ven. Snad ještě byla šance. Možná právě teď.

„Tohle je na hovno,“ prohlásil jsem. Hlas se mi chvěl, skoro jsem skřehotal. „Potřebujeme něco lepšího. Anton nám nedá, tak půjdeme rovnou za Sergejem. Znáš ho, je to tvůj kámoš. Budeme dělat pro něj, nepotřebujeme Antona.“

Mára se zamyslel a podíval se na mě svýma unavenýma očima. „Já ti nevím. Tohle není práce pro mě, je

to moc velké byznys. Já jsem ranař. Radši udělám elpíčko než něco prodávat.“

„Za el paso skončíš akorát v base a bude to stejně na hovno. Takhle bysme mohli mít matroš a ještě si něco vydělat.“

Mára pokrčil rameny. „Když já nevím.“

„Když to bereš, tak to můžeš i prodávat,“ přidala se Andy. „Znáš Sergeje dlouho, stačí ho jen poprosit.“

Mára vstal a začal zběsile chodit po místnosti. Jako kdyby mu hořelo u prdele. Špinavý hadry na něm vlály, v očích dýš. Zpocenej a smradlavěj. Dřív se mi z takovýchle lidí zvedal žaludek, teď jsem byl jako oni.

Mára se zastavil u okna a prudce se na nás otočil. „Na tohle já kurva nejsem. Jak mu to mám jako říct? Mě tyhle stresy serou!!!“

„Normálně se zeptáš,“ řekl jsem. „Znáte se dlouho, bereš od něj. Důvěřuje ti, chlape. Půjďme tam s tebou.“

„No jasně, čeho se kurva bojíš,“ přidala se Andy. „Nebudeš tam sám.“

„Když já nevím,“ opakoval Mára a znovu začal chodit po místnosti. „Mě zná dlouho, ale vás ne. Je strašně opatrněj.“

„Tak se zaručíš,“ nedala se Andy. „Lítáme v tom spolu už od detoxu.“

„Budou to snadný prachy,“ zdůraznil jsem. „A všechny ty týpky stejně známe, budou k nám chodit rádi. Budeme úplná karlínská spojka.“

Mára přestal pochodovat a opět se na nás podíval. „Tak dobře. Zkusím to domluvit. Musíte jít ale se mnou.“

Venku bylo na chřipnutí. Vedro jako v prdeli. Kdyby chcalo, bylo by to mnohem lepší. Aspoň by to ze mně spláchno trochu té špíny. Lidí proudili z jedné strany na druhou a všichni na nás civěli. Kokoti. Ty jejich zkurvený pohledy se do nás zadíraly jako nože. Bylo mi blbě. Celý tělo jsem měl jako v jednom ohni. Pálilo. Nebylo před tím úniku.

Zastavili jsme se na Karlínském náměstí před kostelem svatého Cyrila a Metoděje a Mára šel shánět Sergeje. Někde tu měl být týpek, kterej pro něj dealuje. Já a Andy jsme zatím čekali opřený o zábradlí.

Díval jsem se otevřenýma dveřma do kostela a nemohl jsem od něj odtrhnout oči. Pohlcoval mě. Jako kdyby to byl jediný pevný bod ve vesmíru. Jediná cesta pryč z tohoto pekla.

Představoval cestu vzhůru.

Viděl jsem svoje tělo. Leželo v rakvi před oltářem. Lidé k němu chodili, ale jakmile poznali, kdo tam leží, obrátili se a prchali pryč. Nakonec se otočil i kněz a já zůstal sám. Ve světle. Cesta vzhůru. Viděl jsem sebe sama, jak stoupám...

„Tak jdeme kurva,“ vykřikl někdo a zalomcoval se mou. Celý svět se najednou rozplynul, všechno zmizelo a pohltila to temnota.

„Seš hluchej,“ zařval Mára a znova se mnou zatřásl. „Jdeme!!!“

Zmohl jsem se jen na krátké přikývnutí a pak jsem se konečně odlepil od zábradlí. Zašel jsem už příliš daleko,

takže jsem si skoro přál, abych radši chřipnul. Možná to tak skončí, možná mě sledujou a až bude po všem, tak mi vrazí kudlu do zad.

Otočil jsem se a rozhlédl. Byl tam. Můj stín. Vystoupil z auta na druhé straně náměstí a pozoroval mě. Pečlivě zastřižená bradka a vlasy upravené na ježka. Nemohl jsem před ním utýct, ale zároveň jsem chtěl, aby tam byl. Třeba mě z toho dostane a pošle na cestu vzhůru. To bylo to jediné, v co jsem mohl doufat. Zprotivil jsem se mu, sešel jsem a nedokázal se mu podívat do očí.

Můžu to ještě odčinit? Pokusím se.

Hlasitá hudba mi rvala uši. Nějaký rap nebo co. Vzduch byl těžkej a štiplavěj, protože tu každě hulil. Nějaký maníci seděli na gauči v rohu a tupě nás pozorovali. Ty jejich klidný chladný oči snad nemohly patřit nikomu živému. Možná že jsou mrtví, napadlo mě.

Chlápek s vyholenou hlavou nám pokynul a ukázal na dveře. Ostražitě si nás prohlížel už od chvíle, kdy nás pustil do baráku. Mára se nejistě usmál a prošel dovnitř. Já jsem ho následoval, ale ta vyholená gorila mi zatarasila cestu svejma steroidama vyhoněnejma bicepsama.

„Neznáme se odněkud?“ zeptal se mě. „Seš mi povědomej.“

Zamrazilo mě v zádech. Chvíli mi trvalo, než jsem se podíval do jeho modrejch očí. Chtěl jsem něco říct, ale pak mě polila studená sprcha. Do prdele, vždyť já ho taky poznával. Už jsme se určitě setkali. A určitě to nebylo hezký střetnutí.

Týpek si mě měřil, ale nakonec jen zavrtěl hlavou. „Vy fetyky jste všichni stejný. Seš si jistej, že na to máš? Celej se třeseš. Sergej potřebuje pořádný chlapy. Spolehlivý.“

„To já budu,“ vyhrkl jsem, „dám se do kupy a budu. Kdykoli můžu přestat, kámo. Kdykoli. Chci jen vydělat prachy.“

Svalovec se usmál a postrčil mě dovnitř. „Padej!“

V Sergejově pracovně bylo dusno a šero. Okna halily těžký červený závěsy, takže to tady osvětlovalo jen několik bodovek na stropě. Sergejovi bylo něco přes čtyřicet, vlasy měl nagelovaný nahoru a na odhalený hrudi mu visely tři zlatý řetězy. Poslouchal, co mu Mára vykládá a skoro se nehýbal.

„...známe tady všechny. Chorvata, Jardu, toho jeho bráchu a všechny další z té jeho party. Často jsou tak na sračky, že se ani sem do Karlína nedostanou. Nechceme nikomu nic přebírat, chceme rozšířit tvůj byznys dál, do novejšej rajónů.“

Sergej počkal, až Mára skončí a pak jen uznale pokývl hlavou. Zapůsobilo to na něj, to jsem poznal hned. Představovalo to pro něj větší zisk. Mára na to šel chytře.

„S těmahle bys do toho šel?“ ukázal Sergej na mě a Andy, která se opřela o stěnu. Byla bleďá a začala se třást. Taky to na mě šlo. Už jsme dlouho neměli. Kurevsky dlouho.

„Jo, s nima,“ odpověděl Mára. „Znám je už dlouho,

Seržo. Na ty je spolehnoutí. Můžeme se střídat. Když nebudu moci já, tak bude prodávat jeden z nich.“

„A můžeme začít hned,“ vyhrkl jsem. Nedokázal jsem se ovládnout. Byla to cesta k perníku a já ho moc potřeboval.

Sergej nereagoval. Několik dlouhých vteřin si nás jen prohlížel. Pak rozhodil rukama: „Proč ne. Dám vám nějakou matroš na zkoušku a uvidíme. Za všechno chci zpátky prachy. Zaplatíte mi každé gram, kteréj vám dám, a je mi jedno, jestli to prodáte nebo si užijete. Jasný?“

Mára rychle přikývl. „Jasný, Serži.“

„A jestli mi prachy nedáte, tak si vás Boris podá,“ dodal Sergej. Řekl to naprosto klidným hlasem. Úplně stejně jako cokoli jiného. Pro něj to byl všechno byznys. Drogy nebo lidi, nezáleželo na tom.

Boris nás vyvedl ven na dvůr a potom zamířil do domu naproti. Pokaždé, když se na mě podíval, tak se mi třáslы kolena. Matně jsem si vybavoval podrobnosti z našeho setkání. Vypadal jsem trochu jinak, ale stejně si mě mohl pamatovat.

Šli jsme pro matroš. Sergej nebyl blbej, a tak ho samozřejmě neměl ve svém bytě. Při šťáře by tam našli možná tak několik dávek pro osobní potřebu. Jinak úplný hovno.

Dostali jsme se do protějšího činžáku a já čekal, že tam bude sklad. Ale ani tady nebyl cíl naší cesty. Boris nám otevřel dveře na ulici a rázem jsme se ocitli na ostrém slunci. Udělalo se mi z toho vedra blbě. Boris na nás ale sral a už šel směrem ke stanici metra Křižíkova. S vypětím sil jsme ho následovali.

Už jsem byl blízko. Celej jsem se na to třásl. Převzeme zboží a pak si hned dáme. Těšil jsem se, až to přijde. Skoro jsem cejtíl, jak mi to koluje v žilách. Kurvááá!!! Už aby to bylo.

Na rohu ulice jsem se rozhlídl. Tentokrát jsem byl sám. Žádný stín. Nikdo. Měl bych za to bejt vděčnej? Spíš naopak. Snad jsem se ještě nedostal na úplný dno. Snad se ještě můžu osvobodit. Tak kde je?

Boris zatočil doleva. Rychle jsme šli za ním. Andy už sotva pletla nohama, myslel jsem, že se každou chvíli pobleje. Já na tom byl stejně. Zpíčený horko. Ještě chvíli a snad chcípne. Už jsem chtěl něco namítnout, když se Boris zastavil před jedním domem a rozhlížel se okolo. Tohle muselo bejt vono. Doufal jsem. Doplazil jsem se ke vchodu a dlouho si ho prohlížel. Boris mezitím zmizel uvnitř.

Pustil jsem Andy před sebe a otočil se do ulice. Byl jsem volný. Žádný stín. Nikdo tam nebyl. Žádná jistota. Do prdele. Teď jsem ho potřeboval. Teď jsem nemoh být sám, potřeboval jsem nějakou cestu, abych se z toho dostal. Nějaký impuls. Sám to nezvládnou, to jsem věděl.

Když jsem vešel do domu, do očí mi vhrkly slzy. V tom přítmí nebyly vidět a já je rychle otíral, aby si jich nevšiml Boris. Musel jsem vypadat silně. Šlo o kšeft a já ho potřeboval získat. Potřeboval jsem si dát.

Vystoupali jsme do druhého patra a Boris čtyřikrát

zabušil na dveře na konci chodby. Jediná žárovka sotva ozářila vchod a počmáranou zeď okolo ní. Páchlo to tady chcankama a blitkama. Někdo to hodil kousek od nás a neobtěžoval se uklidit. Musel jsem se hodně přemáhat, abych tam nepřidal.

Konečně nám otevřel týpek v černý mikině s kapucí a pustil nás dál. Celej krk měl pokérovanej. Samý divný nápisy, který mi nic neřikaly. Zavedl nás do pokoje a mně se roztráslы kolena. Měli to tam v rohu. Několik balíků! Chtěl jsem se na to vrhnout. Nejradši hned teď.

Na tom jediným mi záleželo.

Boris vyndal několik sáčků a dal je Márovi. „Prvo-třídná matroš. Sergej si cení, že lidi kupujou od nás, takže ať vás nenapadne to namíchat. Musíme si udržet zákazníky.“

„Jasná věc,“ prohlásil Mára a pokusil se nasadit drsněj výraz. Vyznělo to ale směšně.

„Zkontruluju si vás. Jestli to naředíte, urvu vám koule.“

Mára se teď zmohl jen na krátký přikývnutí. Boris si zapsal, kolik nám dal a pak nás poslal pryč. Z domu nás už nedoprovodil.

Sotva jsme vyšli ven, Andy se vrhla na Máru, aby se dostala k matroši. Drsně ji odstrčil, ale věděl jsem, že chce to samý. Potřebovali jsme si šlehnout. Nic jinýho nemělo smysl. Znovu jsem se rozhlédl a hledal svůj stín. Nebyl tam. Klidně jsem si teda mohl dát. Bez výčitek svědomí. Bez vysvětlování. Nic mi nebránilo. Na všechno ostatní jsem se mohl vysrat. Nikdo mi nic nikdy nedal. Tak proč se mám kurva starat já?

Vlezli jsme do prvního otevřeného vchodu cestou domů. Třásl jsem se na to. Kdysi jsem měl nějaký povinnosti, ale ty už dávno zmizely. Perník je rozpustil. Z povinností udělal jen rozbředlou kaši, který jsem nerozuměl. Proč bych měl jako něco dělat? Proč.

V kapse mi zavibroval telefon. Můj stín. Věděl jsem, že je to on. Přeci jen mám ještě šanci. Je tu pořád se mnou. Dohlíží na mě.

„Musím se jít vychcat,“ řekl jsem a zmizel ve sklepe.

Nechtěl jsem se zdržet dlouho. Jen jsem rychle vytáhl telefon a namačkal zprávu. Jen základní údaje, který by měly stačit. Na odpověď jsem nečekal, vypnul jsem telefon, aby se ke mně nikdo nedostal. Abych si mohl v klidu dát.

Můj život skončil tři dny na to. Můj stín mě dostihl a já za to byl rád. Nebo správně řečeno: má lepší část za to byla ráda. Zbytek se chtěl utopit v piku a na všechno ostatní se vysrat.

O zásoby jsme přišli celkem rychle. Tenhle systém měl svý výhody a já skoro litoval, že to netrvalo dýl. Když jste naspídaný, tak vám jde všechno rychle. I prodej perníku. Obešli jsme všechny kámoše a celkem snadno je přesvědčili, aby brali od nás. Cejtíli jsme se jako kingové. Byli jsme hustý dealeri drog, který vydělávaj pěknou škváru. Mára si představoval, že je jako Al Pacino ve Zjizvený tváři. Kurva. On si fakt myslel,

že je on. Už měl mozek tak na sračky, že nerozeznával realitu od fantazie.

Jenže tohle naše dealerský období rychle skončilo. Stalo se to, když jsme šli za Borisem pro další matroš. Když se ozvaly první rány, šel jsem podle dohody k zemi, zavřel oči a zacpal si uši. Pak už to šlo ráz na ráz. Vyražený dveře, ohlušující granáty, maníci v černém a se samopaly v rukách. URNA na nás vylétla a během několika vteřin měla celý prostor pod kontrolou.

Boris ležel s přeraženým nosem vedle mě. Ostatní si klekali a drželi ruce nad hlavou. Policisté jim nasazovali pouta a říkali jim jejich práva. Jeden si mi klekl na záda a já ucítil na zápěstí chladný kov.

„Toho ne,“ ozval se hlas, který jako by přicházel z jiného světa. V uších mi pořádně hučelo, ale přesto jsem ho dokázal identifikovat. A pocítil úlevu.

Policista vstal a otočil se po příchodím. Ve dveřích stál muž v civilu – tmavě modré kalhoty a zelená košile. Udělal několik kroků dopředu a já ve světle spatřil jeho tvář. Upravená bradka a vlasy na ježka. Major Tomeš.

„Ten patří k nám,“ vysvětlil policistovi ze zásahové jednotky. „Tohle je náš zdroj.“

Policista krátce přikývl a pak mě pustil. Tomeš přišel blíž a poklekl vedle mě. Nedokázal jsem se mu podívat do očí. Styděl jsem se. Kurevsky jsem se styděl. Zašel jsem daleko a on to věděl. Mohl jsem doufat jen v cestu vzhůru, ale i ta byla nejistá. Budu na ni mít dost odvahy?

Pršelo. Déšť klesal v drobných nitkách a zkrápěl suchou zem. Na loužích se objevily první kruhy. Roztahovaly se po celé vodní ploše, navzájem do sebe narážely a bortily se. Připomínaly mi mou existenci. Každý z těch kruhů představoval jednoho člověka v mém životě. Navzájem jsme se ovlivňovali, ničili hranice a spojovali svoje životy dohromady. Společně jsme tvořili obrovskou hladinu světa.

Jenže v mém případě byla voda zakalená a plná sajraju. Potřeboval jsem ji vyčistit. Potřeboval jsem odfiltrvat všechny nečistoty, aby byla moje existence zase krásná a jasná. Potřeboval jsem se zbavit kruhů, které ji poskvrnily. Napadlo mě, že o tom budu mluvit na další skupinové terapii. Náš budoucí život bylo téma, kterému jsme se nyní intenzivně věnovali.

Zbýval mi jen týden. Potom opustím bezpečí terapeutické skupiny a budu vržen do světa plného kalných

vod. Pokusím se jim vyhnout, budu se snažit ze všech sil, ale bude to stačit? Udržím se na správné cestě? Pochyboval jsem o sobě. Měl jsem jen jógu, která mě dokázala uklidnit, a jinak nic.

Ozvalo se klepání. Tři krátké rytmické údery. Potřeboval jsem několik vteřin na uklidnění, než jsem pozval návštěvníka dál.

Major Tomeš vešel dovnitř, pozdravil mě a přijal nabídnutou židli. Tentokrát jsem se mu už dokázal podívat do očí.

„Zvorál jsem to,“ přiznal jsem. „Neměl jsem do toho spadnout. Nedokázal jsem si udržet odstup, a proto jsem skončil takhle. Porušil jsem všechna pravidla.“

Tomeš krátce přikývl. „To je pravda. Zašel jsi příliš daleko. Nikdy to nemělo takhle skončit. Ale na druhou stranu musím říct, že tě obdivuju. I přes všechna porušení ses dokázal dostat dál než všichni ostatní.“

„Protože jsem se stal jedním z nich,“ připomněl jsem mu, „stala se ze mě fetka.“

Tomeš to přešel bez povšimnutí. „Nakonec jsi nás zavedl až do jejich skladu. Zabavili jsme rekordní množství drog. Díky tobě. Jen a jen díky tobě.“

Na chvíli mě to zahřálo u srdce. Na chvíli jsem cítil, že to mělo smysl.

„Už jsi uvažoval co dál?“

Podíval jsem se na něj. Musel vidět ten strach v mých očích. Tu kalnou vodu, která je všude okolo a špiní naše duše.

„Na tajný operace tě už určitě nepustíme,“ pokračoval Tomeš, „ale pořád s tebou počítáme. Udělal jsi obrovský kus práce a toho si ceníme. Dáme ti šanci začít znovu.“

Znělo to jako pohádka. Slova se proměnila v samet a já do něj zapadal. Po dlouhé době jsem byl šťastný. Cesta vzhůru se změnila. Už jsem nemusel zemřít, abych se z toho dostal. Teď jsem měl novou možnost. Nový směr, který dá mému životu smysl.

Chtěl jsem po té cestě stoupat. Vzdálit se co nejvíce od té bažiny drog a násilí. Chtěl jsem mít krásný život v čistotě. Dobře jsem ale věděl, že minulost potáhnu pořád s sebou. Jako těžký zapáchající balvan. Zanechalo to ve mě stopu. Zůstala jizva, která mi to bude na vždy připomínat.

Kéž bych nikdy to svinstvo nezkusil.

15. HRA MYŠI S KOČKOU – Antonín Jirotko

Chaloupka nad malebnou zátočinou Berounky byla stále stejná jako před lety, pro Váchala představovala druhý domov, asyl před rozeřvaným světem, místo klidu a pohody.

Když mladý Vláš přišel po automobilové havárii o otce, brával si ho sem na prázdniny, aby alespoň trochu ulehčil život upracované sestře.

„Co budeme dneska dělat, strejdo?“

Vymýšlel tenkrát nejrůznější zábavy a dobrodružství, například z jasanového dřeva vyrobil dva luky a společně vyráželi na lov. Aby to bylo atraktivnější, občas před výpravou koupil ve vesnici zabitého králíka, kterého ukryl ve větvích houštiny.

„Toho jsi ulovil ty.“

„Hurá,“ jásal nadšením chlapecek.

„Nezabíjej pro zábavu, zabíjej jen pro potravu,“ citoval strýček Kiplingův zákon džungle, pak zvíře stáhl a dlouhé hodiny opékal na malém ohýnku.

Byly to krásné časy a Vladimír rád zajížděl do chaloupky nad řekou i v časech dospělosti. Líbilo se mu tu pořád.

Tentokrát odevzdaně řezal metrové klády na špalky a občas si bílým hadrem utíral z čela pot.

„Odpoledne za mnou přijede kamarád.“

„Copak?“

„Potřebujeme se o něčem poradit. Tady nás nikdo nebude rušit.“

Chtěl na to téma cosi poznamenat, ale zvonící mobilní telefon ve Vladimírově kapse ho přerušil.

„Cože? No jasně. Počkej tam, uvidíme, co se dá dělat.“

„Copak se stalo?“

„Já mu říkal, že se sem autem nedostane. Uvázl na horní cestě.“

Oba pánové se vydali na pomoc.

Příliš nízký automobil se zachytil za spodek, chlapík za volantem vztekle klel.

„Počkej, to musíme vytlačit.“

Přestal zbytečně túrovat motor, vystoupil a připojil se ke svým záchranářům. Společně s namáhavým supěním odsunuli vůz z překážky a řidič si pochmurně prohlížel lesní cestu, kterou bude muset vycouvat. Váchal si všiml, že má pod rozepnutým sakem pouzdro s pistolí.

Kristepane, to je snad šílenec, pomyslel si. Proč si na obyčejnou návštěvu bere zbraň? To si hraje na divokého Billa?

Synovec si přisedl ke kamarádovi a odjeli společně. Vrátil se až navečer, ale našťastí sám.

„Co to bylo za zjev?“

„Honza Mráz. To je kolega.“

„Pistolník?“

„Prosím?“

„No, že měl pod paží bouchačku.“

„Toho jsem si nevšiml.“

„Tak buď rád. A už mi sem takový lidi netahej. Můžeš mu říct, že jsem tu šerif a veškerou střelbu přísně zakazuju.“

Nicotná příhoda, která by rychle upadla v zapomnění, ale přibližně o měsíc později se všechno vrátilo se znepokojující naléhavostí. To už se pan Váchal vrátil do civilizace a se stejným potěšením, s jakým vychutnával chalupářskou prostotu, se teď těšil z pohodlí pražského bytu. Například z pohodlného křesla, ve kterém se dalo krásně dřímat před televizní obrazovkou. Na chvíli opravdu usnul a tím pádem zmeškal i úvod pátrací relace.

„Kriminální služba žádá o pomoc každého, kdo by mohl přispět ke zjištění totožnosti mrtvého muže.“

Na obrazovce se objevila potlučená tvář.

To je přece on, uvědomil si Karel Váchal. To je ten Vladíkův kamarád.

Pokusil se tu novinku oznámit synovci, ale telefon jen marně vyzváněl, než se ozvala schránka na případné

vzkazy. Nevadí, řekl si, na špatné zprávy je vždycky času dost.

Druhý den se mládenec dostavil osobně. Zajímal se, zda je chaloupka u Berounky volná, rád by tam na pár dní zajel.

Asi má nějakou holku, napadlo strýčka, ale příliš se nevyptával.

„Mimochodem, ten tvůj přítel už to má za sebou.“

„Kdo?“

„No, ten chlap, co uvázl na horní cestě. Mráz se myslím jmenoval“

„Nesmysl,“ řekl synovec a velmi silně zbledl. „Včera jsem s ním mluvil. Byl živý a zdravý.“

Váchal pokrčil rameny.

„Tak dobře. Asi to byl někdo jinej.“

Synovec zamířil ke dveřím.

„Jo, prosím tě,“ poznamenal na rozloučenou. „Kdyby se na mne někdo vyptával, neříkej, kde jsem.“

Asi tam nějakou holku veze a před jinou utíká, pomyslel si starý pán. Ale je to jeho věc.

„Spolehni se,“ řekl.

„Vážně nevíte, kde je?“

O pár dní později se po něm přeptávali kolegové z práce. Strýc zavrtěl hlavou a bylo mu trochu trapné, že musí lhát.

Když synovce vyhodili z vysoké školy, uvědomil si, že jeho kvalifikace je prakticky nulová a za poslední peníze si proto rozšířil řidičák na nákladní automobily. Někdy čas kočíroval pekařský vůz a rozvážel po Praze chleba, potom si našel místo u odtahové služby. To už byla šoféřina téměř elitní, moc si své zaměstnání pochvaloval. Že by s tím jen tak bez omluvy seknul, se zdálo velmi nepravděpodobné.

Následující den se Karel Váchal do své chaloupky vypravil. Auto si nebral, pokud člověk nemá zavazadla, je cesta vlakem mnohem příjemnější, stejně se až ke stavení na samotě dojet nedá.

Bečení nádražácké trumpetky, skřípění brzd a boučání dveří.

Váchal vystoupil a vykročil ke svému domku. Střechu z červených tašek uviděl už z dálky, z komína se mírně kouřilo.

Je tam, uvědomil si s jistým ulehčením.

Z malé kůlny na dvorku se ozývalo rytmičké skřípění rámové pily. Váchal vešel dovnitř.

„Nazdar,“ řekl.

Vladimír se strašlivě lekl. Odhodil pilu a vytrhl ze špaluku těžkou sekeru.

„Co blbneš?“

Poznal strýčka a ulehčeně si odplivl.

„Promiň, mám nervy nadranc.“

„Proč?“

„To by bylo dlouhý povídání.“

„Ať, máme čas.“

Ve světnici uvařil Váchal na malém sporáčku grog a oba usedli k selskému dřevěnému stolu.

„Mám malér,“ řekl synovec.

„To jsem si všiml.“

„Těžkej malér.“

„Tak povídej.“

Všechno začalo před půl rokem, tehdy bylo jaro a příroda soutěžila v odstínech té nejsvěžejší zeleně. Na strakonické silnici, kousek před Prahou, havaroval stříbrný Peugeot.

Skřípění pneumatik, rána a exploze airbagů. Provoz byl zastaven, rychlá sanitka odvezla těžce zraněného šoféra do nemocnice.

„Volali mi,“ řekl Vladimír, „abych ten vrak odtáhl na parkoviště firmy. Tam je nějaký čas k dispozici pojišťovákům, případně i policajtům. Teprve, když je všechno vyřízený, začne se uvažovat o opravě nebo o likvidaci.“

Běžná rutinní záležitost. Jeřáb zatáhl rozbitého Peugeota na nákladní část odtahového vozu, chlapík v dopravní uniformě mávl na pozdrav, během hodiny bylo místo nehody uvolněné a kolem projížděla auta stejně plynule jako dřív.

„Na dvoře mi pomáhal Honza Mráz, kamarád, co mě do firmy přijímal. Když jsme auto sundali, odpadl kus pomuchlanýho předku. V odkrytém prahu byla dutina a v ní několik umělohmotných balíčků.“

Opatrně jsme jeden sáček propíchl, uvnitř byl jemný bílý prášek. Olízl jsem špičku jehly. Chutnalo to na hořklo a ztuhla mi celá huba. Byl to kokain, strejdo.“

„Ježišmarjá,“ zaúpěl starý pán a z lahve nalil do hrníčků neředěný rum.

„A dál?“

„Bylo to hrozný pokušení.“

Mládenci v montérkách schovali balíčky v přilehlé dílně, Vladimír zasedl k počítači.

O kokainu toho byla na internetu spousta, nejzajímavější se ovšem zdála cena. Milion za kilogram, to se ovšem týkalo už zpracované a naředené drogy, v čistém stavu dvakrát tolik. Tři kila, šest milionů.

„Jsme boháči,“ zajásal přítel Mráz.

Opojná radost se podobala nadšení z nějaké velké výhry v loterii, ten večer se oba přátelé bohatýrsky opili. Následující den byl šedivý a plný deprese z kocoviny. Kolem desáté dorazili na místo tři chlapíci a prohlásili, že jsou zástupci pojišťovny. To bylo poněkud podivné, pojišťováci chodili většinou po jednom, stačilo jim vrak vyfotografovat a bylo hotovo. Nikdo z pánů žádný aparát nevytáhl a zajímali se pouze o spodek vozu. Lekujícího Vladimíra zahnali do dílny, odtud je pozoroval špinavým malým oknem.

Jeden z údajných agentů přinesl z auta hydraulické pákové nůžky, kterými rozstříhl druhý, nenabouraný práh. V dutině nic nenašel.

„Hej, šéfe, pojďte sem!“

Vladimír vylezl na dvůr.

„Kdo měl k tomu autu po bouračce přístup?“

„No, nejdřív řidiči, co u havárie zastavili. Pak záchranáři, toho pomlácenýho chlápka museli pracně tahat ven. A samozřejmě taky dopraváci, ty přijeli vzápětí. Teprve potom zavolali mne.“

Jeden z chlapů nadzdvihl tmavé brýle a upřeně si

Vladimíra prohlížel. Pak ho zajímalo, kdo všechno má na parkoviště přístup. Mladý muž zatajil bezpečnostní kameru i ostrého vlčáka, kterého každou noc vypouštěli z kotce.

„Kde kdo,“ zalhal, „tady se to nedá uhlídat. To víte, o náhradní díly je zájem.“

Údajní zástupci pojišťovny se nacpali do svého auta a odjeli. Vladimír cítil, že se mu třesou kolena a košili na zádech má zvlhlou potem.

Pár příštích dní se nic nedělo a mladý muž se postupně uklidňoval. Balíčky s bílým práškem odpočívaly v nejspodnější zásuvce zámečnického ponku, na dvoře přibýlo několik nově nabouraných aut. Přítel Mráz slíbil, že zjistí, komu by se dal ukradený kokain prodat. Obcházel diskotéky, noční vinárny a herny, seznamoval se s lidmi dosti pochybné pověsti.

„Je to trochu o hubu,“ tvrdil pyšně.

Za dva tisíce korun si pořídil pistoli s vypilovaným výrobním číslem a po gangsterském způsobu ji nosil v podpažním pouzdře.

„Chovali jsme se jako absolutní pitomci,“ posteskl si synovec.

Strýček pokrčil rameny a lokl si kořalky.

„Potom se Honza objevil s tím, že už našel odbyt.“

Kolik, chtěl jsem vědět. Pět melounů, řekl. Připadalo mi to náramně slušný. Klidně bych bral i zlomek takový částky. Netoužil jsem po ničem jiném, než aby už byl ten zatracený koks z domu.“

Výměna kokainu za hotovost byla domluvená na opuštěném dálničním odpočívadle vzdáleném necelých dvaceti kilometrů od hlavního města.

Vladimír s kamarádem dorazili o chvíli dřív a zaparkovali vedle hromady odpadků poblíž polorozbořeného záchodu. Po silnici uháněl nekonečný proud aut, nikoho dalšího však nenapadlo na tak nehostinném místě zastavit.

Teprve po půlhodině se objevily dva motocykly. Jezdci postavili stroje na stojánky, a aniž by si sundali přilby, zamířili k parkujícímu vozu.

Jan Mráz odjistil pistoli a opatrně vystoupil. Jeden motorkář přátelsky mávl rukou.

Vladimír vyndal ze zavazadlového prostoru plochý černý kufřík. Scéna připomínala oblíbené gangsterské filmy, chyběli jen zvukaři, kompars a bzučící kamery. Následovala výměna zavazadel. Zámečky na kufrech klaply, v jednom byly peníze, ve druhém balíčky s drogou.

Muži v přilbách byli spokojeni. Nasedli na své stroje a zmizeli za kvílivého zvuku přetočených motorů. Brzy bylo jasné, proč tak spěchali. V jejich kufříku byly nastříhané balíčky papíru, jen ta první bankovka na každém z nich byla pravá. Tři kilogramy čistého kokainu se tím pádem podařilo prodat za pouhých deset tisíc korun.

„Byl to debakl,“ řekl synovec, „ale já přesto cejtíl velký ulehčení. Lehce nabyt, lehce pozbyl, říká se. Svět se mi zdál zase stejnej jako dřív, měl jsem dobrou práci, hezkou holku, co víc si člověk může přát.“

Původní předpoklad, že pašeráci drog dostali své zboží zpátky, a dají si tím pádem pokoj, se však brzy rozplynul.

Jednou, když Vladimír doprovodil svou přítelkyni na strahovské vysokoškolské koleje a po osvětlených cestičkách Petřina se vracel dolů do města, zastoupili mu cestu dva svalnatci. Zatáhli ho do křoví a zbili jako psa. Když polykal krev a jazykem počítal vyražené zuby, ozvala se jedna z těch goril.

„Máš něco, co ti nepatří, chlapečku. Počítej s tím, že příště to bude horší.“

Vladimír se dopotácel na stanici tramvaje, doma si umyl rozmlácený obličej. Koneckonců, výprask mohl dopadnout i hůř, nic zlomeného neměl a modřiny se časem vstřebají. Horší to bylo s psychikou. Duši ovládl depresivní, všeobjímající strach. Ať svou situaci probíral z kterékoliv strany, zdála se beznadějná. Vrátit kokain nešlo, protože byl pryč. Gangy pašeráků spolu zřejmě příliš nespolupracují a historce o nepovedeném prodeji nikdo neuvěří.

„Vůbec jsem nechápal, proč to Honza bere tak lehkomyšlně. Povídal, že pes, který štěká, nekouše.“

Jan Mráz, který se při pokusu o prodej kokainových zásob už trochu seznámil s pražským podsvětím, vycházel z toho, že ho gangsteři při návštěvě parkoviště neviděli, měl tenkrát zrovna výjezd. Neznají tedy jeho tvář, což umožňuje sehrát malé divadélko. Rozhodl se, že se bude vydávat za tajného policistu a nenápadně rozhlásí, že kokain v havarovaném autě našla protidrogová centrála, která se usilovně snaží o odhalení skutečných šéfů pašeráckého spolku. Pokud něco podobného vejde ve známost, bude jasné, že útoky na dvojici přátel jsou nejen zbytečné, ale především riskantní, a bude pokoj.

„Moc jsem tomu nevěřil, ale nic lepšího mě vážně nenapadlo,“ řekl Vladimír.

Strýček ztěžka povzdychl. Vždycky synovce učil, že žádná životní situace není bezvýhodná, ale teď byla dobrá rada drahá.

Jan Mráz se vracel ze svých nočních výprav po podnicích nevalné pověsti celkem spokojený.

„Začali mě brát vážně,“ pochlubil se. „Dokonce už mi udávají své vlastní komplice. Hraju si s nima jako kočka s myší.“

„Nebo myš s kočkou,“ poznamenal tehdy pochmurně Vladimír.

O týden později přítel Mráz zmizel. Nepřišel do práce, nezvedal telefon, bytná, u které měl pronajatý pokoj, říkala, že už se tři dny neobjevil. Znejistělý synovec zašel za strýčkem do jeho pražského bytu, a tam se dozvěděl, že jeho přítel už nežije. Otřásl to s ním a do chaloupky v kopcích nad Berounkou se jel vlastně schovat.

„Co mám dělat, strejdo?“

Starý pán šel mlčky ke sporáčku vařit další dávku grogu. Trvalo téměř čtvrt hodiny, než promluvil.

„Myslím, že by ses měl obrátit na policii.“

„Ne,“ zděsil se Vladimír. „Vždyť mě okamžitě za-

vrou. Ukradl jsem tři kila koksu, a potom ho prodal dál. To je na patnáct let.“

„Lepší bejt zavřenej než mrtvej. Navíc máme v ruce jednu moc důležitou stopu.“

„Jakou?“

„Přece toho řidiče, co boural. To není žádný pěšák, co prodává psaníčka po hospodách. Představuje přímou spojnici s šéfy gangu. Prostě pomocnou ruku podanou poldům. Jestli se to povede a oni ty drogový špičky pozavíraj, nebudeš se mít čeho bát.“

Vladimír to tak jednoduše neviděl, ale přesto se mu ulevilo.

Strýček se vrátil do města a po nepříliš velkých obtížích se mu podařilo dostat do kanceláře policisty, který vyšetřoval Mrázovu vraždu.

„Myslím, že byste měl něco vědět,“ řekl starý pán tiše. Komisař ho vyslechl pozorně a bez přerušování, potom na počítači vyhledal záznam o automobilové havárii u zbraslavské odbočky a ověřil si, že zraněný řidič stále ještě leží v nemocnici, i když se jeho stav podstatně zlepšil.

„Kde je váš synovec?“

„To bych si zatím rád nechal pro sebe.“

Osady podél řeky i osamocené trampské chaty se vyprázdnily, okna byla zatlučená okenicemi, ohniště vyhaslá, volejbalové kurty rozblácené.

Ta nejdůležitější zpráva přišla krátce po Vánocích. V rozhlasovém zpravodajství hlasatel hovořil o úspěšném zásahu policie, které se podařilo rozbít organizovanou skupinu pašeráků drog.

Věta bez velkého konkrétního obsahu naplnila Vladimírovu duši radostí. Tak ono to přeci jen vyšlo, strejda je génius.

O pár dní později rádio informaci upřesnilo. Hlavou kokainové mafie je prý jistý doktor K., jehož plné jméno nedovolují zveřejnit pravidla o presumpci nevin.

O obviněných mafiánech se rozepsaly bulvární plátky, každý takový článek přinášel novou malou radost. Když soud rozhodl o uvalení vyšetřovací vazby na pana K., opustil Vladimír dočasný úkryt a vrátil se do hlavního města.

Místo u odtahové služby bylo sice už dávno obsazeno někým jiným, nicméně pražský dopravní podnik nové zaměstnance nabíral. Po krátkém zaškolení se mladý muž stal řidičem tramvaje.

Korunní svědek případu po několika reoperacích opustil brány nemocnice a byl převezen do rehabilitačního zdravotnického zařízení. Nevelký zámeček s nádhernou anglickou zahradou byl kvůli němu velmi přísně strážěn. Policisté hlídali park a jeden z nich pravidelně vysedával ve vstupní vrátnici. Marně. Pár dní před zahájením procesu pacient zemřel. Podle závěrů soudní pitvy došlo k podání nevhodného léku, a to v takové dávce, že by ji nepřežil ani naprosto zdravý člověk. Ošetřovatel, který to měl na svědomí, zmizel. Teprve později se ukázalo, že doklady, s nimiž se nepravý zdravotník o místo ucházel, byly falešné.

Soudní jednání trvalo celé tři týdny a v jeho závěru

byl pan doktor K. zproštěn obvinění pro nedostatek důkazů.

Synovec Vladimír byl zklamán, ale v tramvajové řídící kabině si připadal celkem bezpečně, cestující za zády působili jako ochranný štít, a kdyby se objevila nějaká parta násilníků, stisknutí nouzového signálu by přivolalo pomoc během několika minut.

V létě, kdy spousta kolegů odcházela na dovolenou, si bral dvojité směny, noci byly kratičké, město během nich téměř neusínalo. Strach, který ho tak dlouho svažoval, pomalu opadával, ostražitost se snižovala. To byla chyba. Z motolské vozovny rád chodíval domů do Košíř pěšky, potřeboval si trochu rozhýbat tělo ztuhlé dlouhým sezením.

V polovině července ho při takové pouti srazilo těžké terénní auto, které vjelo na chodník a bez nejmenšího

pokusy o zastavení pak dál pokračovalo v cestě. Těžce zraněný Vladimír krátce po převozu do nemocnice zemřel.

Řidiče ani vražedný automobil se nikdy vypátrat nepodařilo.

Karel Váchal zanevřel na svou chaloupku nad řekou Berouňkou, vzpomínky, které se k ní vázaly, ho zbytečně rozteskňovaly. Nakonec se rozhodl, že to malebné stavení prodá. Když vyklízel své věci, narazil na půdě na jasanový luk, který kdysi vyrobil. Jak je to dávno, co se maličký synovec domníval, že právě touhle zbraní ulovil předem koupeného králíka? Kuš! Pokud si má člověk uchovat zdravý rozum, musí koukat dopředu. Pan Váchal luk rozlámal a jeho zbytky nacpal do plechového sporáčku.

16. TUNEL – Jiří Karafiát

Tak dneska jsem byl u Ferka naposledy. Fakt naposledy. Kolikrát už mi ten zmrď prodal místo pika nějakou naředenou sračku. Kolikrát jsem si říkal, že už se na to vyseru. A kolikrát jsem mu zase volal, když jsem potřeboval svoji dávku. Ale dneska to bylo naposledy. Nesu si od něj posledního půl géčka. Potřebuju bejt přes noc vzhůru. Potřebuju bejt fit a svěží. A když všechno klapne, bude si Ferko pro matroš chodit ke mně. Hajzl. Už se těším, jak se bude kroutit a smlouvat. Nepovolí. Natáhnu ho tolikrát, co on mě, když mi bylo blbě. A ještě víc. Návod jsem si nastudoval. Chemky mám nakoupený už dlouho. A tablety dorazily včera. CIRRUS. Kámoš dal v Polsku do kupy celý kilo. To je asi 200 géček, když nic neposeru. A já určitě nic neposeru. Nejsem vůl. Vařej i horší týpci, tak proč né já.

Valím domů. Jsem tak natěšený, že skoro běžím. „Čau mami“, zdravím bez zájmu a mířím ke schodům do sklepa. „Kdes byl celej den?“ zastavuje mě máma. Už to zase začíná. Výslech. „Jsem byl u Honzy“, trouším první nesmysl. „U Honzy? Fakt? A proč tě to sháněl?“ Sakra. Blbec. Co tu chtěl. „My jsme se pak potkali a šli k němu pařit na kompech.“ Další nesmysl. „Jo. Jasně.“ Je jasný, že mi to moc nebaští, ale nechává to plavat. Hurá. „Dole smrdí nějaký ředidlo, či co. Co to tam kutíš?“ Mámě nic neujde. A to jsem se snažil větrat. Mysli. Za ty roky jsi jí toho už nalhal tolik. O škole. Brigádách. Kámoších. Holkách. Teď to prostě prasknout nesmí. „Já jsem si koupil nějakou barvu. Chtěl bych natřít ten malej stolek, víš. Mělo to bejt překupko“, vařím z vody. Dívám se jí do očí. Podezíravost vystřídalo překvapení. Její výraz změkkl. „Vážně?“ Mám ji. „Tak tam hlavně nebud' zavřenej dlouho, ať se ti neudělá blbě.“ Odchází do kuchyně. Ještě, že je to taková naivka. Ještě, že mě má tolik ráda. Bejt to jen na tátovi, tak mě za všechny ty průsery už dávno z baráku vyhodil. Až zejtra prodám první géčko vlastní

výroby, koupím jí kytku. Pořádnou. A tátovi pak budu téma prachama mávat před ksichtem, abych ho naštvál. Ten bude čumět.

Směju se a schody do sklepa беру po dvou. Táta si barák stavěl sám. Sklep máme jak atomovej kryt. A jednu místnost jsem si zabral já. Ani nevím, co tady bylo původně. Já tomu říkám trucovna. Máma brloh. Hlavně, že mi sem nikdo neleze a nahore není ze sklepa slyšet vůbec nic. Zamykám za sebou. Výbaluju si nádobíčko. Musím ještě tak 2 hodinky počkat, než půjdou naši spát. Nechci je zbytečně dráždit. Pak začnu. Konečně začnu.

Vytahuju návod. Mám ho z netu. „Vařte s láskou. Výsledný produkt vám všechnu trpělivost a lásku mnohonásobně vrátí,“ píše autor na začátku. Mamlas sentimentální. Pro mě je to kšeft. Přeskakuju na seznam surovin. Mám všechno. Kontroluju vařič. Sklo. Teploměr! Sakra! Na ten jsem zapomněl! Co teď? V krámě už mají zavřeno. Doma máme tak akorát lékařskej. Do 45 stupňů. To nestačí. Koupím ho zítra. Zítra. Zítra už jsem chtěl mít hotovo. Zítra jsem chtěl poprvé vyzkoušet pořádněj matroš. Vlastní matroš. Procházím návod. Všude se měří teplota. 107 stupňů. 127 stupňů. Zchladit na 70 stupňů. To bez teploměru nedám.

Sklesle si zalézám do křesla. Koukám na stůl. Všechno tu mám. Všechno. Skoro. Sakra!

V kapse mě páli pytlík od Ferka. Dám si? Měl být poslední. Ale když si dám teď, budu za ním muset zase zítra. Var trvá celou noc. Nesmím u toho usnout. To bez pika nedám. Jenže dnešní večer taky ne. Naposledy jsem měl včera. Ruce už se mi třesou. Přijde to na mě kolem půlnoci. A do rána mi bude blbě. A celej den taky. Kašlu na to. Holt dám Ferkovi ještě jednou vydělat. Fakt už naposledy.

Vytahuju balíček. Držím ho proti světlu. Není toho moc. A ani to nijak extra nevypadá. Malý nažloutlý

krystalky. A přitom za to tolik lidí platí takový prachy. A už za pár dní budou ty prachy platit mě! Alobal. Trubičku. Zapalovač. Ještě otevřít okno. Zatím ještě žádný jehly. Jehel se bojím. Čím dál míň. Sedím v křesle. Škrtám zapalovačem. Vdechuju výpary. Pomalu se nořím sám do sebe. Není nikdo a nic. Jen já. Já. Budoucí drogový boss.

Teploměr. Taková prkotina. Mizerná skleněná trubička se stupnicí a troškou rtuti. Jen to mě brzdí. Znovu vytahuju návod. Dyť to musí jít i bez toho. Prostě musí. Pár stupňů sem nebo tam. To přeci nemůže hrát takovou roli. Nebudu vařit ze všeho. Zkusím napoprvé jen trošku. To vyjde. Musí. Znovu se mi vrací nálada. Chut'. Nadšení.

Začínám přepočítávat chemky na menší množství. Koukám na hodinky. Ordinance skončila před půl hodinou. Všichni už určitě spí. Můžu začít. Odsypávám a odlévám potřebná množství. Zapínám vařič. Míchám. Návod jsem četl snad tisíckrát. Vím přesně, co přijde. Jako bych to už dělal tisíckrát. Čas utíká. Jde mi to pěkně od ruky. Přimíchat. Rozpustit. Přihodit. Bacha na teplotu. Jasně!

Proč to...? Tolik...? Záblesk. Ochromující rachot. Bolest. Strašná bolest. Ruce. Ksicht. Krk. Nic nevidím. Jen jasné bílé světlo. Jen světlo a bolest. A pak už nic.

Píp... píp... píp... Co to tady pípá? Budík? Že bych usnul? Píp... píp... píp... Ale tohle není můj budík. Zkousím otevřít oči. Zdá se mi to, nebo můžu otevřít jen jedno? Bílý strop. Zářivky. Tohle není u nás doma. Kde to jsem. Zkousím pohnout hlavou. Nemůžu. Zvedám ruku. Bolest. Proč mě bolí ruka? Zvedám pravačku před obličej. Obvazy? Spousta obvazů. Plná různých skvrn. Něco je s tou rukou špatně. Myšlenky se mi plaší. Zase bolest. Všude. Registruju pohyb. Naklání se nade mne nějaká mladá žena. „Položte tu ruku,“ nařizuje mi. „Jdu pro doktora“. Doktora? Proč? Jakýho? Panikařím. Snažím se ji zavolat zpátky. Nejde to. Něco je špatně. Hrozně moc špatně. Zkousím se rozhlédnout po místnosti. Stále to otravné pípání. Jen o něco rychlejší. Přístroje. Zástěny. Bílo. Puch dezinfekce. Snažím se přesvědčit sám sebe, že nejsem v nemocnici. Snažím se vzpomínout, co se stalo. Co se kurva stalo?

Někdo se ke mně znovu sklání. Muž v bílém plášti. „Nezkoušejte mluvit. Nepanikařte. Jste v nemocnici. Utrpěl jste vážná poranění. Jste poleptaný a popálený.

Držíme vás už několik dní na hromadě prášků. To nejhorší máte za sebou. Snad. Teď musíte být v klidu. To je hlavní.“

„Pane doktore?“ slyším ženský hlas. Muž se odvrací. „Ano?“ „Jsou tady z kriminálky, chtějí s ním mluvit.“ „Dobrý den,“ vnímám další hlas. „Jmenuji se Koch. Tohle je kolega Hekler. Musíme s ním mluvit.“ „To ale ještě není možné,“ říká doktor. „Ještě není ve stavu, aby se s vámi mohl bavit.“ Hlas toho policajta se mi vůbec nelíbí. „Pane doktore, ten barák shořel do základů. Jeden člověk uhořel. Dva se přiotrávili kouřem. A jeho našli ležet na ulici. On je prostě jediný, kdo mohl být v místnosti, kterou nám hasiči označili jako ohnisko požáru. On jediný ví, co se tam stalo. Musíme s ním mluvit.“ „Nejde to, pánové, věřte mi,“ říká mu doktor. „Nemůže mluvit. Má poleptaný krk. Poškozené hlasivky. Plíce. Dýchá jen díky přístrojům. Výživu má nitrožilně. Přišel o oko. Vlasy. Několik prstů na rukou možná budeme muset ještě amputovat. Většinu těla má poleptanou nebo popálenou. Bere tolik prášků proti bolesti, že nás nejspíš vůbec nedokáže vnímat. Musíme ho znovu uvést do umělého spánku...“

O kom to proboha mluví? O mně? To přeci... Oko? Prsty? Amputace? Požár? Mluvil o tom, že někdo uhořel? Ale... ale... vždyť... Vzpomínky se začaly pomalu drát na povrch. Střípky. Obrazy. Záblesky. Byl jsem ve sklepě. Naši spali. Ségra se už určitě vrátila z klubu. Musela spát v pokoji nad trucovnou. Vařil jsem piko. Zkoušel jsem vařit piko. Jo, to jo, ale pak... Něco se muselo posrat. Kurevsky posrat. Ale jel jsem podle návodu. Krok za krokem. Až k jodu... Jód! „Přisypávejte po malých dávkách. Reakci vzniká teplo... odfoukávejte...“, tak to bylo v návodu. Četl jsem to tolikrát.

Pípání se zase znatelně zrychlilo.

Jenže já ho tam nasypal všechnen najednou...

„Pánové vypadněte,“ zaslechl jsem ještě doktora jakoby z dálky.

A pak mě zase pohltilo bílé světlo. Tentokrát to ale bylo mnohem příjemnější. Veškerá bolest pomalu ustupovala. Hluk a zmatek se vytrácel. Myšlenky se uklidnily. Zase jsem normálně viděl. Po obvazech ani památky. Šel jsem pomalu vstříc tomu světlu.

Vypadá to tu jako v nějakém posraném tunelu...

Kam asi vede..